

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 191 - 25 Kuruş

9 - Ocak - Çarşamba - 1952

KOMİSER SUZANIN MAHZUN BAKIŞLARI KARŞISINDA SESİNİN TONUNU DEĞİŞTİRDİ.

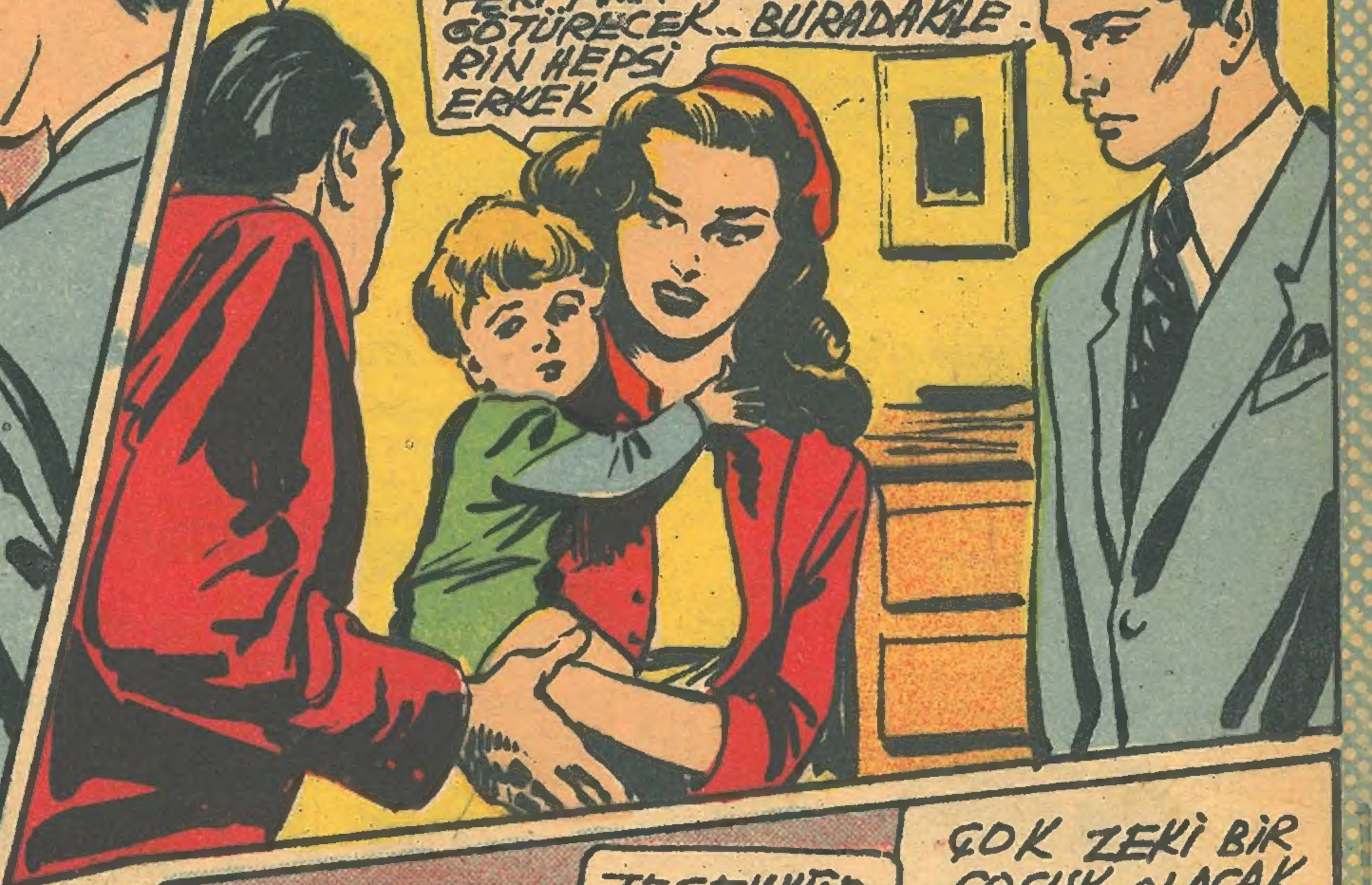
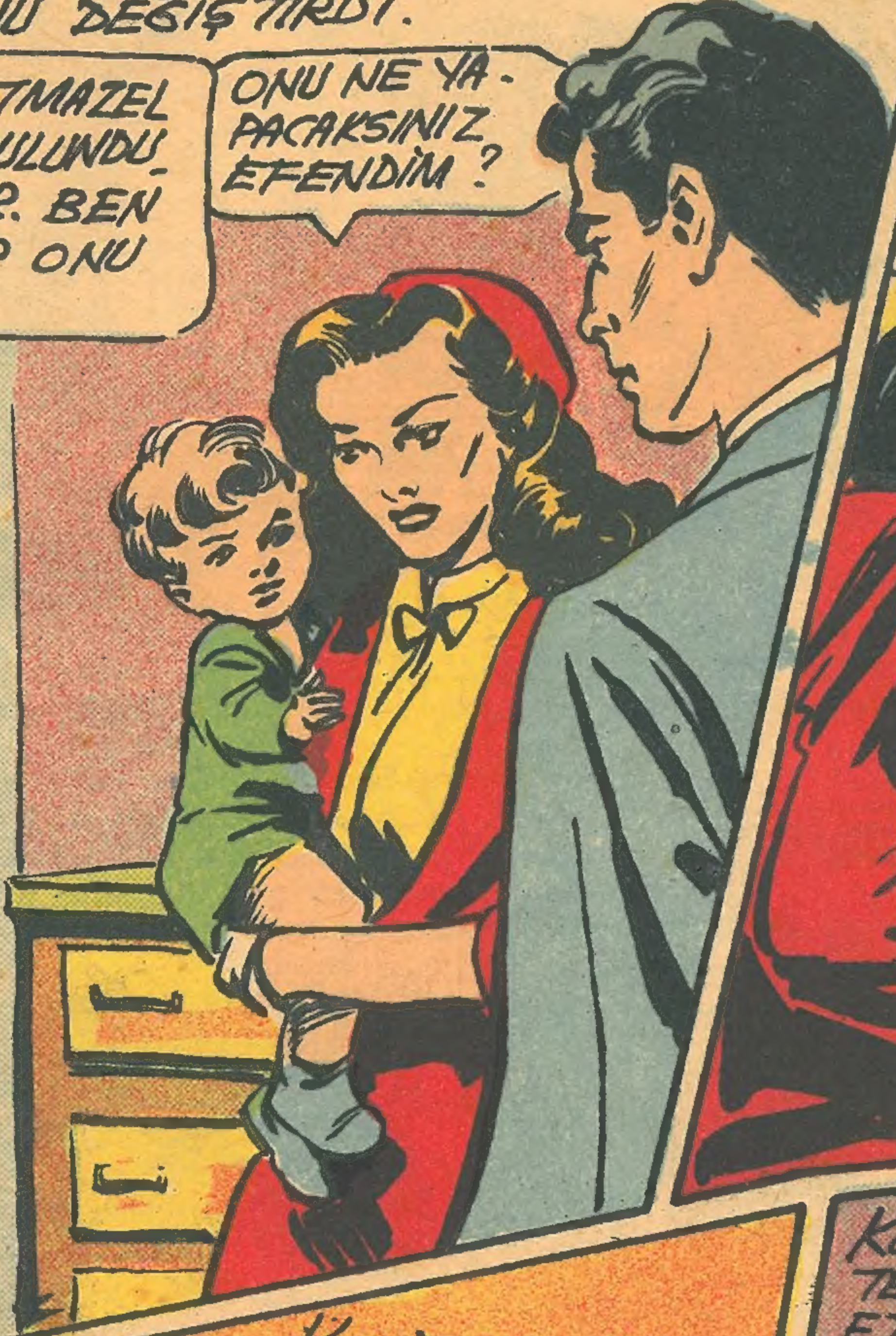
PEKİ.. MADENKİ MATMAZEL DE BU ÇOCUĞUN BULUNDUĞUNU TEYİT EDİYOR. BEN DE BİR ZABIT TUTUP ONU SİZDEN ALIRIM.

ONU NE YA-
PACAKSINIZ
EFENDİM?

SUZANIN GÖZLERİ YAŞARDI. BOYNUNA SARILAN ÇOCUK KIZDA TARIĞI KABİL OLMİYAN BİR HEYECAN YARATMAYTAYDI.

TAHKİKAT SONA ERİNCE.. "NADAR ONU BİR YETİMLER YURDUNA GÖNDERECEĞİM. ŞİMDİ SÜ ZAPTI BİTİRELİM. SONRA SERBESTSİNİZ..

PEKİ, AMA ONU ORAYA KİM GÖTÜRECEK.. BURADAKİLERİN HEPSİ ERKEK

DOĞRU. VASKO GÖTÜRÜR.. ÇOCUK HALİN-DEN ANLAR.. BİR DÜZÜNE ÇOCUĞU VAR..

DOĞRU.. OTOMOBİL DE VAR.. SİZ YETİMLER, EVİNİN ADRESİNİ NERİNİZ.

ACABA BİZ GÖTÜR-SEK NASİL OLUR.

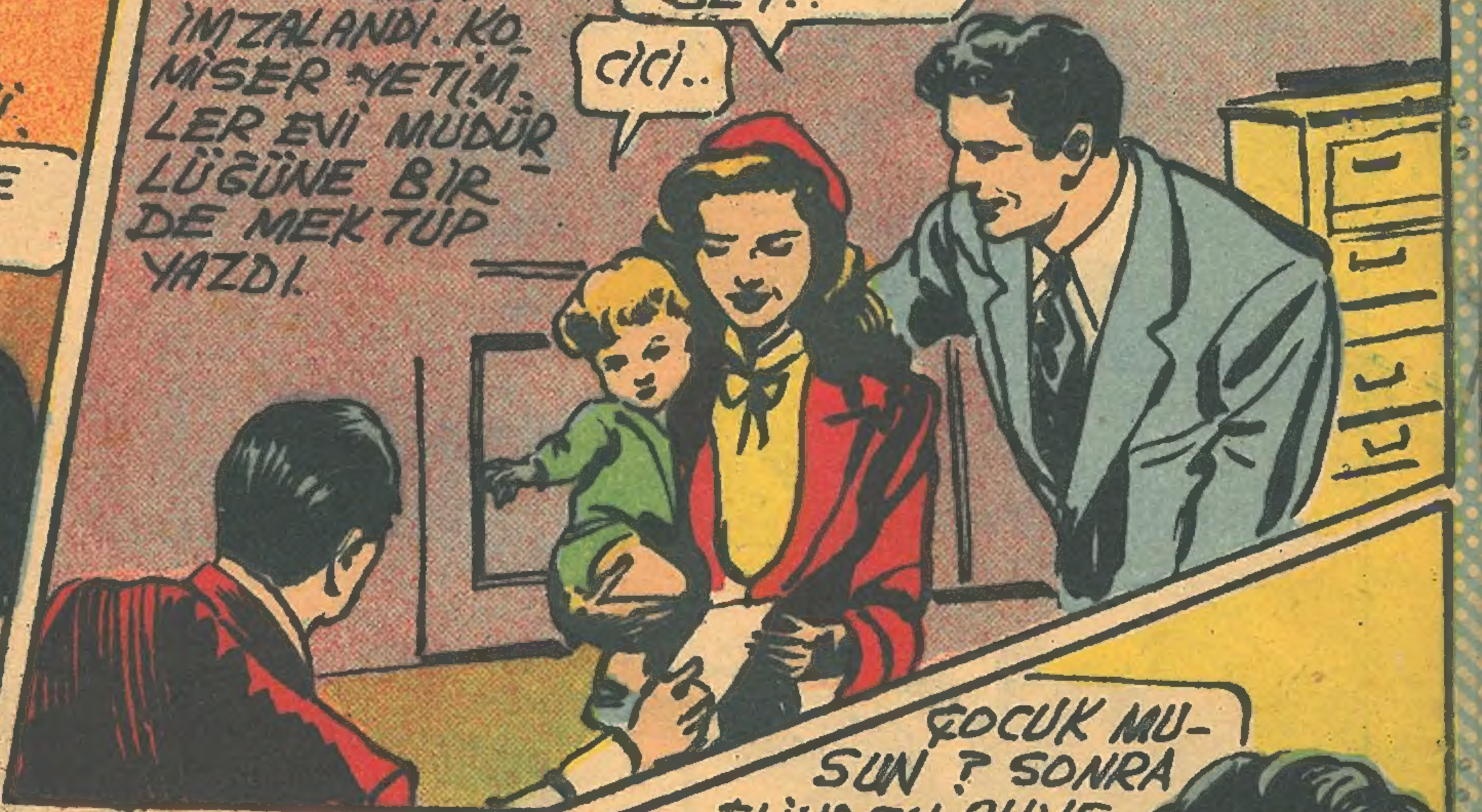
KOMİSER ÇOK SAMİMİ BİR TAVIRLA GÜLDÜ.

KOMİSER BU TEKLİFİ KABUL ETTİ. ZABIT İMZALANDI. KOMİSER YETİMLER EVİ MÜDÜRLÜĞÜNE BİR DE MEKTUP YAZDI.

TEŞEKKÜR EDERİM KOMİSER BEY..

cici..

ÇOK ZEKİ BİR ÇOCUK OLACAK..

DÜNYADA HİÇ KİMSESİ OLMADIĞINI BİLSEMİ YANIMA ALIRDIM.

ÇOCUK MUSA-SUN ? SONRA ELİNDEN ALIRLAR..

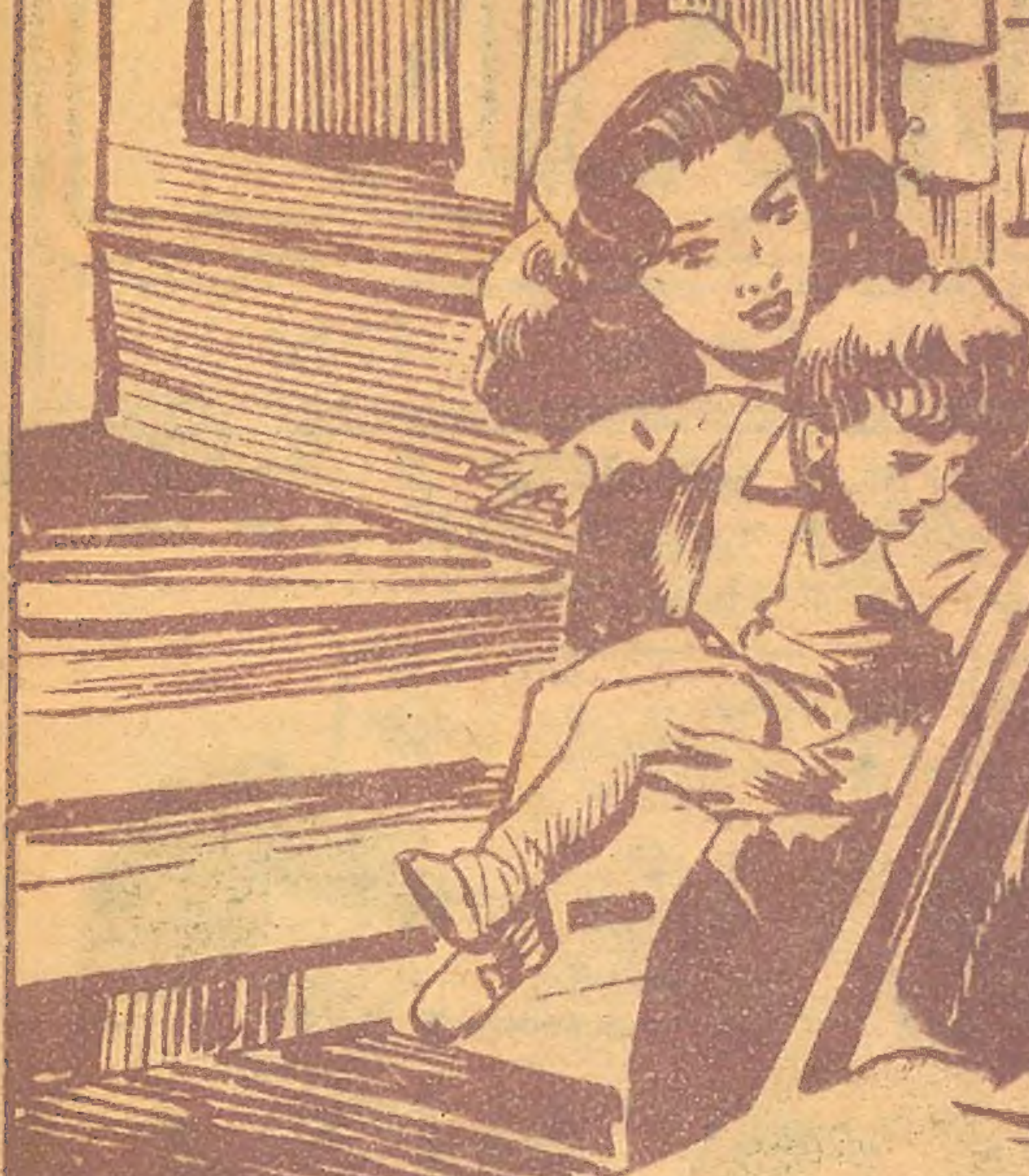
İSTE YETİM-
LER EVİ..
SEN DE İGE-
Rİ GELECEK-
MİSİN?

SEN HEMŞİRELERLE SU
İŞİ ÇABUK HALL EDİVER.
SEN ÇOK MEMNUN OLURUM
HAYDİ PİPİ.. TALİHN BEİK
OLSUN.

ÇOCUK AĞLAMAYA
BAŞLADI.

BABA
BABA..

AĞLAMA YAVRUM.. SİNDİ
O DA GELECEK.. BAK
NE ÇOK ÇUKULATA..
A... HEPSİ SENİN Mİ?

7/2

SÂKİN OLUNUZ..
BENİ ÇABUK BURADAN UZAK-
LAŞTIRIN.. BİRİSİ BENİ TAKİP
EDİYOR..

NIHAYET GELEBİL-
DİN SUZAN.. NERE-
DEN ÇKT... AAA..
SİZ KİMSİNİZ?

TAKİP Mİ?
NEDEN? EĞER EDER-
SİZ HERİFİN BİRİYE
HADDİNİ BİLDİREYİM.

HAYIR.. SİZ-
DEN RİCAM..
BENİ UZAKLARA
GÖTÜRÜNÜZ..

İYİ AMA BEN BİRKA-
DINI BEKLİYORUM. BENİ BU-
LAMAYINCA NE DER?

FENA DÜŞÜNMEŞİ-
NE MEYDAN KAL-
MADAN GERİ DÖ-
NERSİNİZ. HAYDİ ÇA-
LIŞTIRIN MAKİNEYİ..

LEON MO-
TÖRÜ ÇALIŞ-
TIRDI.

SİZE FENA-
LIK MI ETMEK İSTİYOR

SU YOLA SAPIN..
KÖPRÜYÜ GEÇİN
ORADA BIRAKABI-
LİRSİNİZ. BİR TAK-
SİYE ATLAYIP TI-
YATROYA YETİŞE-
BİLİRİN.

ARKASI
YAR

191/2

KİBARZADE

Yazan: Aimé Mauraisin

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

On dan bahsederken daima: "Bir zamanlar kürklerde gezmış olduğunı anlatacağına sırtına bir entari uydurmağa gayret etse daha iyi olur," derlerdi. Zira Flora Ana, harap evlerden müteşekkil olan sokak için dahi bir yüz karası teşkil eden yıkık dökük kulübede oturuyordu ve sırtındaki entarinin de yamadan gözükür yeri kalmamıştı.

Flora Ana ne zaman kendisini dinliyecek birini bulsa ona geçmiş günlerinden ve bir zamanlar konaklarda, malikânelerde yaşamış olduğundan bahsederdi. Böyle fırsatlar nadirdi, zira kimse onu dinlemeğe tahammül edemez ve bütün anlatıkları, gösteriş budalası bir ihtiyarın saçmaları olarak kabul edilirdi. Ona alâka gösteren, hikâyelerine kısa bir müddet için dahi olsa tahammül eden ve bu ihtiyar kadının bir zamanlar hakikaten iyi bir hayat yaşamış olduğuna ihtimâl verebilen yegâne insan Gaetan'dı.

Gaetan sokak sokak gezen ve ötekinin berikinin eşyasını taşıyarak üç beş kuruş kazanan serserinin biriydi. Ama serseri kelimesinin insan ağızlarında aldığı geniş mânâyla pek alâkası yoktu. Sırasında kalbi yumuşayan ve pek mânâ veremediği hislerin tesiri altında kalabilen yaradılıştaki bir insan olan Gaetan bazı güneşli sabahlarda, Flora Ananın kulübesinin önünde onun anlattıklarını dinler ve ayağa kalkıp izmarit toplamağa yollanırlardı.

— Ne yapalım ana, derdi, böyle şeyler her insanın başına gelir. Yine sen bir zamanlar rahat ve güzel yaşamak nedir görmüşsün; biz onu da bilmiyoruz ya.

Bir defasında Flora ana, kendisiyle ısrarlı bir şekilde alay eden başı boş sürüsüne karşı müdafaada bulunmak için:

— Çabuk defolun gidin, diye bağırmıştı, tabancamı alırsam size dünyanın kaç bucak olduğunu anlatırım.

Bunun üzerine serseriler onu polise söylemişler, polis de tabancayı aramak için Flora Ananın kulübesine girmişti. Tabanca bulamamıştı tabii, çünkü Flora Ana serserileri korkutmak maksadıyla yalan söylemişti. Tabanca bulamamıştı ama, bir köşede duran sandığın içindeki antika eşyalar dikkatini çekmişti. Çok kıymetli şeyler mi, yoksa hiçbir değeri olmayan döküntüler mi olduğu hakkında karara varamadığı bu eşyaları şüpheyile süzmüş ve:

— Bunları nereden kaldırdın? diye sormuştu.

Bu sual Flora Ananın hiddetini tepesine çıkarmıştı:

— Ne çalması, bunların hepsi benim... Bana, senin ailenin yanından dahi geçmemiş olan kibar kim-seler tarafından muhtelif vesilelerle hediye edildi onlar.

İhtiyar kadın bunları okadar tesirli bir tonla söylemişti ki polis fazla ısrarı lüzumsuz bulmuş ve kulübeyi terketmişti.

İşte Flora Ana böyle bir kadındı. Mahalle halkıyla arasının çok bozulduğu günler esnasında hastalandı ve yatağından çıkamaz oldu. Arada sırada onu yoklayan Gaetan'dan başka kimse yanına gelmiyordu. Nihayet çok ağırlaştı ve başında bekliyen Gaetan'a bin güçlkle: — Bana çok iyilik ettin, sandığımdaki kıymetli şeylerimin hepsini

sana veriyorum, dedikten sonra gözlerini yumdu.

Onu mezarlığa götüren arabanın arkasından, Gaetan'dan başka giden kimse olmadı.

İki gün sonra, Flora Ananın kendisine miras kalmış olan döküntüleri bir el arabasına koyarak Bitpazarının yolunu tuttu. Hem onlardan kurtulur, hem de belki eline birkaç kuruş geçerci.

Bitpazarına yaklaştığı sırada temiz giyimli iki ihtiyar adam onu durdurdular. Siyah, sivri bir sakallı olan adam ona sordu:

— Oğlum bunları satmağa mı götürüyorsun?

— Evet.

— Öyleyse dur bakayım aralarında işime yarayacak bir şey var mı?

El arabasını uzun müddet karıştırdıktan sonra, eski püskü bir kılıcı elinde tutarak:

— Buna ne kadar istiyorsun? dedi.

— Bilmem hiçbir fikrim yok.

— İki yüz lira versem kabul eder misin?

İki yüz lira mı? Gaetan kulaklarına inanamıyordu. Topundan birden iki-üç lira alacağını zannederken iki yüz lira lâfiyla karşılaşmak onu şaşkına çevirmişti:

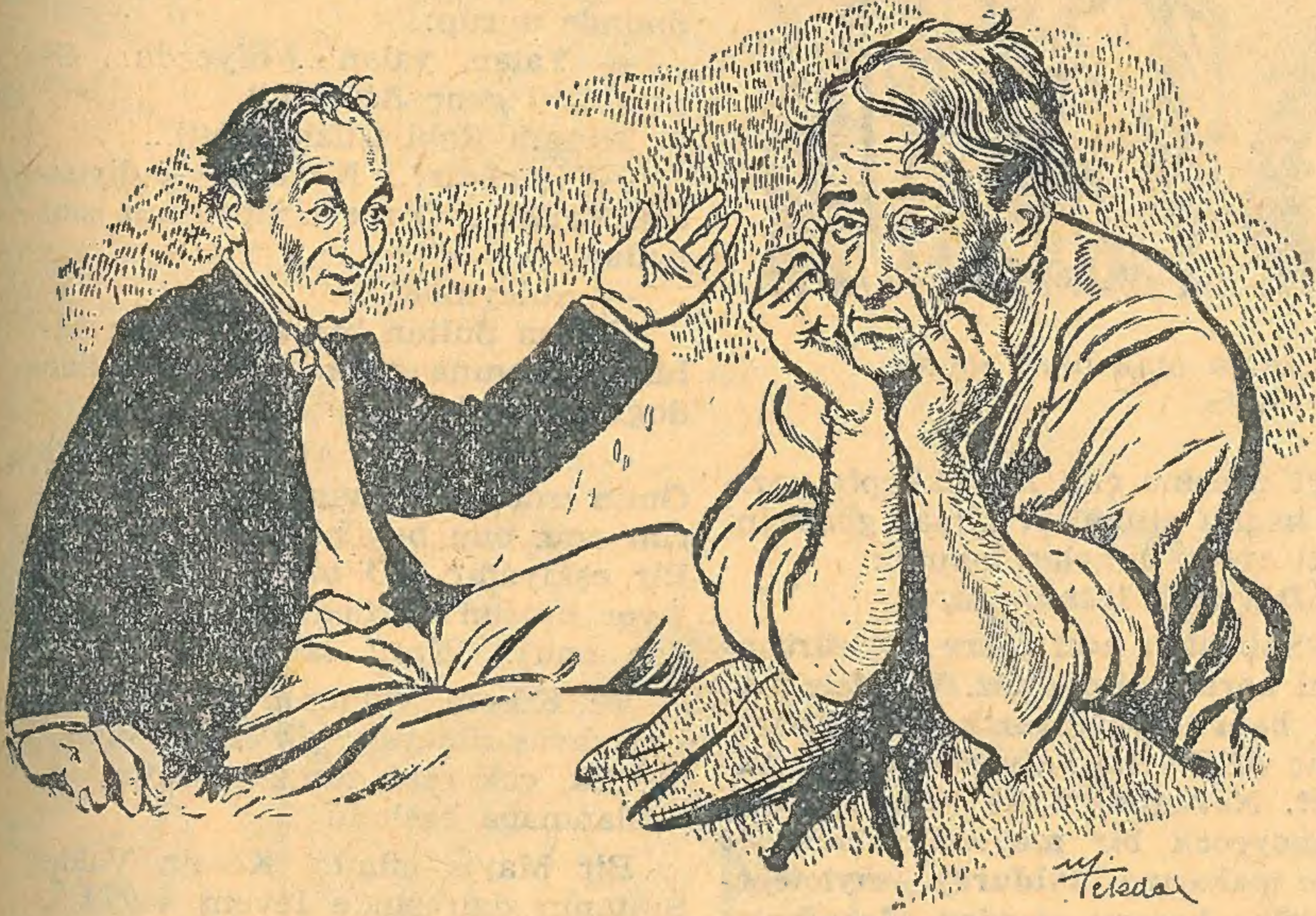
— Veririm... veririm tabii, diye kekeledi.

Sivri sakallı yaşlı adam ona parayı verdi, sonra kılıcı alıp arkadaşıyla birlikte yola koyulurken:

— Bunların hepsi para eder şeyler oğlum, dedi, iyi pazarlık et, seni kandırmalarına meydan verme.

Onlar uzaklaştıktan sonra Gaetan bir müddet el arabasının önünde öylece durdu... Flora Ana bu kılıcın hikâyesini az mı anlatmıştı. Kılıcın ona, kendisiyle evlenmeyi dünyada her şeyden fazla arzu eden bir Amiral tarafından hediye edilmiş olduğunu söylemişti. Onun teklifini reddetmiş olan Flora Ana, seneler sonra bundan çok pişmanlık duymuştu... Demek öteki eşyalar için anlattıklarının hepsi de doğrudu.

Gaetan yaşlı gözlerini el arabasında duran "döküntülere" çevirdi; sonra, bunca seneden beri ilk defa olarak gözlerinde yaş peydahlanmış olmasından dolayı hayret etti.

Plân Boşa Çıktı

Yazan: Bernard Gervaise

Cyprien Lablette, masanın öbür kıyasında oturan arkadaşı Prosper Boujaron'a:

— Vaziyetler çok kötü, diyordu, bu gidişle iflâsımız epey yakındır. Son defa giriştiğimiz, çilek kökünden pipo teşebbüsü de rakiplerimizin çokluğu ve bizim işi sıkı tutmamız yüzünden suya düştü. Son bir defa daha şansınız denememiz ve bu defa bütün varlığımızı ortaya koymamız lâzım geliyor. Sen ne düşünümektесin?

Prosper:

— Maalesef bir şey düşüncecek halde değilim, diye cevap verdi. Gazetenin 200 hanelik bulmacasını henüz hallettim. Kafam epey yorgun düştü.

Bunun üzerine düşünme işi

Cyprien'e düştü ve bu zati muhterem iki dakika müddetle, sabit nazarlarını odanın bir köşesine dikip durduktan sonra ortağına:

— Buldum, dedi... Sen kendini suya atacaksın.

— Ben kendimi suya mı atacacağım?... Aman dostum biraz yavaş gel. Vakıa para bakımından biraz müskül bir durumda bulunuyoruz; ama henüz, intihar etmeyi düşünecek kadar zor bir vaziyete düşmedik.

— İntihar etmeyi kim düşünüyor ki... Sen kendini suya atacaksın; ben de hemen arkandan dala-cak ve seni hiç tanımayan biriymiş gibi, kurtarıp sahile çıkaracağım.

— Yüzme bilir misin?

— Bilirim.

— Nerede öğrendin?

— Askerlikte öğretmişlerdi. Bilirsin ki askerliği Büyük Sahra'da yapmıştım.

— Haaa!?

— Neyse uzatmayalım; ben seni sahile çıkardığım zaman ağlamağa başlayacaksın.

— Ağhyacak mıyım; her tarafımın yaşlığı yetmiyecek de bir de göz yaşı mı döküleceğim.

— Hem göz yaşı dökülecek hem de bir yandan: "Ah ben ne bedbah-tım, hayatıma son vermeğe bile muvaffak olamadım. Dört çocuğum ve karım iki gündür aç; benim kursağuma ise bir haftadır tek lokma girmedi... Bırakın beni öleyim," diye sızlanacaksınız.

— Bu sırada sen ne yapacaksın?

— Ben de sana acımış gözükecek ve cebimden çıkardığım bir banknotu eline tutuşturduktan sonra, orada toplanmış olanlara: "Beyler," diyeceğim, "bu adam hakikaten acınacak bir vaziyette; haydi siz de benim gibi yapın ve onun hayatını kurtaralım. Bizler için biraz fedakârlık bu zavallının dört kişilik ailesi için bütün bir ömürdür."... O zaman muhakkak ki yeni bir işe girişmek için lâzım gelen sermayeyi çıkarırız.

Fikir fena değildi. Prosper'in de aklı yattı ve alkol bulundurmıyan mayilerden nefret ettiği halde, cad-denin kalabalık olduğu bir anda kendini rıhtımdan denize fırlatıverdi. Etraftan bağırmalar oldu; ardından da arkadaşı Cyprien sulara atıldı. Büyük Sahrada öğrendiği yüzmeyle onu kurtarması kolay olmadı.

Rıhtıma çıktıkları zaman Prosper epey su yutmuş ve kendinden geçmiş bulunuyordu. Uzun zaman aklı başına gelmedi ve etrafına hatırı sayılır bir kalabalık toplandı.

Sonra yavaş yavaş ağzını oynatı (Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazan: Relia Sakir

Tarihî Roman: 15

Muradı Rabi yüzünü eksiterek ipek halılarla döşeli sedire oturdu, elini şakağına koydu ve Boğazi seyre dedi. Valde Mahi-Peyker Kösem Sultan, telaşla içeri girmişti:

— Benim arslanım, keyfi şa-
hançede kırıklık varmış diye duy-
dum... Gönülünü hoş tut artık...
Yaşın daha zevk yaşı... Gamin
sıra mı? Şevket ve ikbalin her
demi yüksektir... Sana böyle dü-
şünmek gerek mi ki?

Muradı Rabi homurdanır gibi:

— Allah aşkına sus valde, dedi.
Beni rahat bırak... Eğer benden
bir şey istiyorsan, söyle yapayım...
Yok eğer boş şeyler için geldi-
sen, sus, başımı dinliyeceğim...

Kösem valde, ipek fistanlarını
hışırdatarak bir yürüyüşle geldi ve
genç padişah oğlunun yanına o-
turdu:

— Canım, niçin böyle yapar-
sın? Bunca yıl gecemi, gündüzü-
me katarak seninle uğraştım, mü-
rüyvetini görmek dilerim... Cenabı
Hak dualarımı kabul eyledi.
«Tahtı Ali Osman» senin oldu.
Bize de nice günler gösterdin...
Niçin böyle yaparsın?... Niçin taze
gönülünü gama bularsın?...

Dördüncü Murad başını birden-
bire çevirdi:

— Söyle ne istiyorsun?.

— Bana kızdın mı?.

— Yok, hayır. Ne istersen ya-
pacağım... Onu söyle...

Kösem valde sesini yavaşlata-
rak mırıldandı:

— Haremde bunca cariye var...
Hiçbirinin yüzüne bakmıyorsun
arslanım... Artık senin birkaç şeh-
zade sahibi olman sırası çoktan
geldi de, geçiyor...

Muradı Rabi elini kaldırarak
anasının sözünü kesti:

— Anladım... Haydi bakalım...
Dışarıda cariye var galiba... Ses-
len de gelsinler...

Valde Sultanın gözleri parla-
mıştı... Sevinçle ellerini çırparak
seslendi:

— Kalfa! Kızları buraya getir...

Kadife perde yavaş yavaş a-
çıldı. Evvelâ içeriye beyaz tenli,
şışman bir kadın girdi. İki bük-
lüm olarak Muradı Rabiin önün-
de eğildi... Onun arkasından allı,
morlu, yeşilli, kırmızılı hotozlu,
tüllü, on sekiz örme saçlı bol şal-
varlı, taşkın göğüslü, ince, narin;
esmer, kumral, beyaz ve hepsi de
biri «Civanı mührîbân» cariyeler
göründü.

Muradı Rabi başını yine pence-
reye çevirmişti... Valde Sultan ha-
hafıççe iğilerek mırıldandı:

— Benim arslanım... Valdei
muazzama olan beni böyle küçük
düşürme... Lütfet çevir başını...
Gönülün açılmsın...

Muradı Rabi istemiyerek başını
çevirdi ve genç cariyelere baktı...

Valde Kösem Sultan önünde
boy boy, renk renk dizilen bu gü-
zel cariyelere dönerek sordu:

— Siz nerelerden geliyorsunuz?.

Kalfa atıldı:

— Macar serhadlerinden geli-
yorlar devletlü sultanım...

— Konuşmak bilmezler mi?.

— Nasıl bilmezler sultanım...
Yedi seneden beri, köse Mehmet
Efendi fıstık üzümlü büyütüp,
bülbüllerle yatırdı bunları...

— Ya öyle mi? Güzel, güzel...
Söyleyin bakayım... Sarayı hüma-
yûnumuzdan memnun musunuz?...

Genç kızlar, hep bir ağızdan
ince bir kırıntı ile sedef dişlerini
göstererek güldüler:

— Allah şevketli hükûmârımızın
ömürleini müzâd eylesin!...

Valde Sultan baştan itibaren
sormağa başladı:

— Senin ismin ne?...

— Dilâşub efendim...

— Senin?...

— Hüsnüân sultanım.

— Ya senin sarı kız?...

— Mürgi Şeydâ devletlü sulta-
nım...

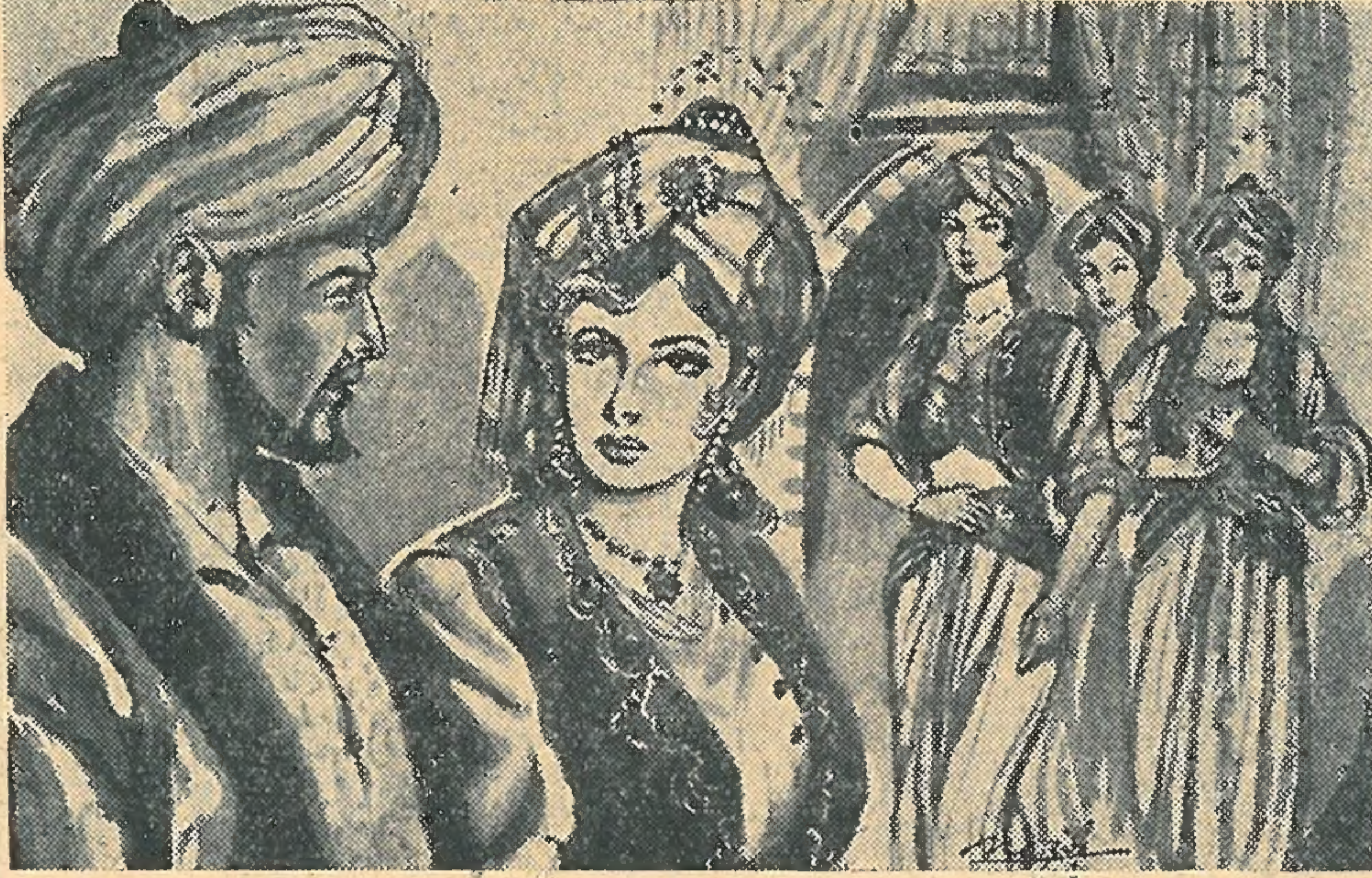
— Sayın bakayım... Sıra ile sa-
yın isimlerinizi...

— Mahiruz sultanım, Dilriba
efendim... Şemsinur efendim... Sa-
yeban sultanım... Mahinur efen-
dim... Aynidil sultanım...

— Maşallah, maşallah... İsim-
leriniz de sizin kadar güzel...

Valde Sultan oğluna dönerek
mırıldandı:

— Hangisini seçeyim arslanım?.

«Benim arslanım, «Valdei Muazzama olan beni böyle küçük düşürme!»

— Hangisi olursa valde... Han-
gisi olursa...

— Sen beğenmelisin amma...

Muradı Rabi bu sıkıcı vaziyet-
ten kurtulmak için birdenbire dö-
nerek cariyelerin gözleri içine
baktı, üç dört saniye kadar süren
bir sükûttan sonra ortadaki esmer
ve beyaz tenli genç cariyeye işaret
etti.

— Beri gel... Yanaş... Hah, o-
tur şu minder kenarına...

Genç cariye, kendisi için bir
nimet saydığı bu büyük galebenin
hızıyla, genç padişahın eteklerine
sarıldı, ipek halılar üstüne diz gö-
kerek, kuşak püsküllerine kadar
öptü, öptü.

Dördüncü Murat Valde Sul-
tana döndü:

— Tamam mı? dedi... Oldu
değil mi? Ötekiler gitsin. Bu ha-
tun burada kalsın!...

Genç cariyeler büyük bir elem
ve iç ağlamasıyla kapıdan dışarı
çıkıştı ki, kırmızı kadife perde
hızla açıldı ve bostancı başı kan-
ter içinde elindeki uzun bir pa-
ketle girdi:

— Şevketlü hükûmârım... Huzuru
hümayunlarınıza erkânsız girdim,
kerem buyurun... Ve lâkin şu pa-
ket biraz evvel, sur üstünden bah-
çeye atıldı... Gözümle gördüm..

Sarayı hümayununuzun dört bir
tarafını aradım, kimseyi bulama-
dım... Buyurun devletlüm...

Muradı Rabi, bostancıbaşının u-

zattığı paketi aldı, açtı, iki taş par-
çası arasına konulan uzunca bir kâ-
ğıdı açtı ve okur okumaz, gözleri-
nin rengi birden bire değişti...

Bu mektup ne idi? Kimdendi?
Neden bahsediyordu? genç padişah
bunun mealini okur okumaz neden
böyle sapsarı kesilmiş, yüzü hiddet-
le buruşmuş ve elleri titremeğe baş-
lamıştı? Bunu hangi cüretkâr sara-
yın surlarından içeriye atabilmişti?
Bu ne cesaretti? Korkmamış mı-
ydı, ürkmemiş miydi?...

Kösem Sultan, merakla ve kor-
kuyla oğluna bakıyordu... Onun
böyle bir kâğıt parçasıyla büsbütün
düşünceye dalması, gözlerinin hid-
detle, asabiyetle oynaması nenden-
di?...

— Nedir arslanım? Nedir o-
diye Mahi-pekter Valde, oğluna doğ-
ru sokuldu... Muradı Rabi, elindeki
kâğıdı hiddetle annesine uzattı:

— Al, oku, dedi...

Valde Sultan, uzun ve sarı bir

kâğıt üzerine çini mürekkeple yazı-
lan kâğıdı eline alır almaz gözlerini
dikti ve şu satırları okudu:

«Devletlü Hükûmârım,

«Sabahtan beri şehre bir sürü a-
cemi horoz salmışsınız. Vakitsiz öte-
rek beni uyandırmak istiyorlar...
Genç Aliden ne istiyorsunuz hükû-
mârım? Nevbahar artık sizin dışınıza
gelmeyecek bir meyvadır. Beni 20
kese pahasına buldurup, söyletece-
ğinizi, karımı elmden alacağınızı
mı zannediyorsunuz?... Eğer erkek
kişi iseniz bu davadan vazgeçin...
Genç Alinin yerini ancak Tanrı bi-
lir... O nice dağlarda at koşturarak,
nice saray surlarından atlayıp gö-
nül çalan bir bahadırıdır... Ona sa-
taşmak ancak hükûmârın işidir... Zin-
har, bir kul taffesi genç Aliye dil
uzatsaydı, boynunu koparır, bilekle-
rinden sıkıp, vücudunu yere vuru-
verirdim...

Şevketlü ve azametli hükûmârım,
beni rahat bırakın... Sizi sever bir
kulunuzum... Nevbahar artık Hüs-
rev Paşanın kızı değildir... O bir
sipahi adamın karısıdır... Ona ve ba-
na dokunursanız, Tanrının eli mü-
barek yakanızdan eksik olmaz hükû-
mârım... Selâm size sultanım...

Genç Ali

Valde Sultan mektubu bitirir bi-
tirmez, başını kaldırarak sordu:

— Kimdir bu Genç Ali arsla-
nım?.

Muradı Rabi:

— Hiç! dedi.

— Bu Nevbahar kimdir?
— Hiç!...
— Neler yazıyor bu cüretkâr si-
pahi?...

—
— Bu genç Ali hiç sarayda gö-
ründü mü?...

Muradı Rabi, düşünceli düşünce-
li Valde Sultanın yüzüne baktı:

— Sen de görmüşsündür valde...

— Nerede?

— Babüssaade önünde... Evvelki
akşam...

— Ne?.. Sen o zorba herifi mi a-
rıyorsun?.

— Evet...

Valde Sultanın vücudu birdenbi-
re dikilmişti... Genç oğluna büsbü-
tün yaklaşarak yüzüne dikkatle bak-
tı:

— O zorba sipahiye ha! Onun is-
mi Genç Ali mi?...

— Genç Ali imiş!...

— İyi biliyor musun?.

— Ne de çok soruyorsun valde?..
Kösem Valde, elindeki mektubu
hiddetle sallayarak bağırdı:

— Yalan, dedi. Yalan, yalan!...

Muradı Rabi, annesinin bu sıkı
alâkasına, dikkat ve merakla titiz-
lenmesine hayret ediyordu...

Kösem Sultan bu Genç Ali ile
niçin alâkadar oluyordu? Niçin
hiddetle, asabiyetle bağıyor, niçin
Genç Alinin ismine inanmıyordu?

— Yalan olan nedir Valde?...

Kösem Sultan ipek halılarla dö-
şeli olan minderde, mazlum, maz-
lum bakan, hiçbir şeyden anlamayan
cariyeye döndü:

— Haydi kalk bakalım... Doğru
hareme...

Ve ellerini çırparak seslendi:

— Hey, kim var orada?... Bura-
ya bak... Kalfa gelsin... Bu kızı ha-
reme götürsünler... Ayı bir daire
versinler... Rahat etsin...

Dışarıdan bir yeniçeri sesi cevap
verdi:

— Emir sultanımın...

Valde Kösem Sultan odayı hid-
detle doluyor, ikide birde oğlunun
önünde durup:

— Yalan, yalan!... diyordu... O-
nun ismi genç Ali değil.

Muradı Rabi titizlenmişti...

— Ya nedir?... Niçin böyle diyor-
sun Valde?... O zorba sipahinin ismi
nedir?

— Süleyman!...

Kösem Sultan birkaç adımda oğ-
lunun yanına yaklaşarak yüzüne
doğru bağırdı:

— Süleyman!... Anlıyor musun?.

Onun ismi Süleymandır!... Ben bili-
rim onu, onu ben bilirim!... O bir...
Bir eşkiyadır... O bir hırsızdır, an-
lıyor musun? Nasıl bıraktın elin-
den onu?... Nasıl salıverdin?...

Ve Kösem Valdenin hiddeti ya-
vaş yavaş sönerek, gözlerinin önün-
de çok, çok eski günlerin hatıraları
canlanmaya başladı:

Bir Mayıs günü... Kösem Valde
Sultanın dairesinde levent vücutlu,
sarı saçlı bir adam vardı... Ve ipek
fistanlı, bir kadın ağlıyordu...

Ve bir Mayıs günü, o iri vücutlu,
kıvrıkcık sarı saçlı genç sipahinin
göğsünde bir kadın başı dinleni-
liyordu...

Günler, birbirine sarılan sarma-
şıklar halinde uzayıp gitti... Ve bir
gece, genç sipahi ortadan kayboldu.

Valde Sultanın omuzları çökmüş-
tü... Yavaşça, birdenbire çöker gibi
oturdu... Hıçkırma hıçkırma ağladı, ağ-
ladı...

Muradı Rabi annesinin şaşırıcı
hareketlerine bir türlü mâna vere-
miyordu? Kösem Sultana ne olmuş-
tu? Nesi vardı? Bu Genç Ali onu
niçin bu kadar alâkadar ediyor, ni-
çin hiddetlendiriyordu... Sonra, Ma-
hi Peyker Kösem Valdenin bu ağla-
ması, bu hıçkırması ne idi?...

Genç Murad, annesini omuzların-
dan sarstı:

— Ne var? dedi... Ne oluyorsun?
Niçin ağlıyorsun?...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

İŞTE DEFİNE
PINKERTONLA
KONT DA DIŞARIDA
ELİNİ ŞABUK
TUT KISKAÇ.

BÜ DA NE?
YA BEN YANLIŞ
GÖRÜYORUM, YA-
HUT TA DÜELLOYA
HAZIRLANIYOR-
LAR.

BENİ ALDATAMAZSI-
NIZ KONT. BENİ SUS-
TURMAK İÇİN ÖLDÜR-
MEK İSTİYORSUNUZ
BEN BÜ İŞE GELE-
MEM.

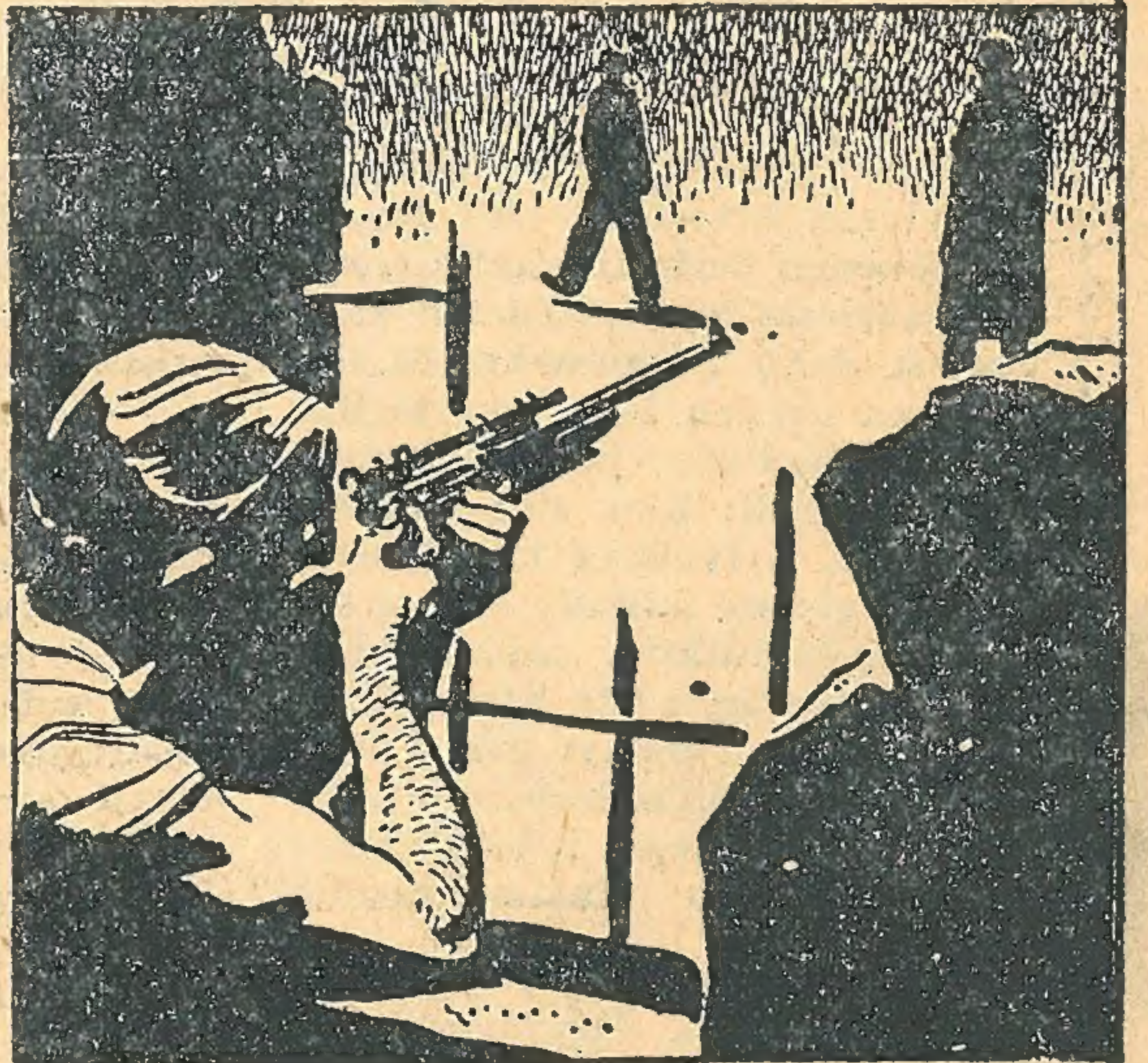
MAALESEF
GELMEĞE
MECBURSUNUZ
BEN SAYMAĞI
BAŞLIYORUM
BİR..

..YEDİ.. SEKİZ..
TERRAR EDİYORUM
ON DEYİNCE
DÖNÜP ATEŞ
EDECEĞİM.

SERSEMİN NİYETİ
CİDDİ.. NE YAP-
MALI?

HERİFİ
HAKLADIN
KISKAÇ..
KİMDİ?

FRITZ.. NERE-
DEN ÇIKTIN ?
AZ KALSIN HEDE-
FİMİ ŞAŞIRI-
YORDUM..

DEFİNE
GÖMDÜĞÜM
DEFİNEYİ
BULDUM

NAT..
NAT..
YARANIZ ÇOK
AĞIR MI?

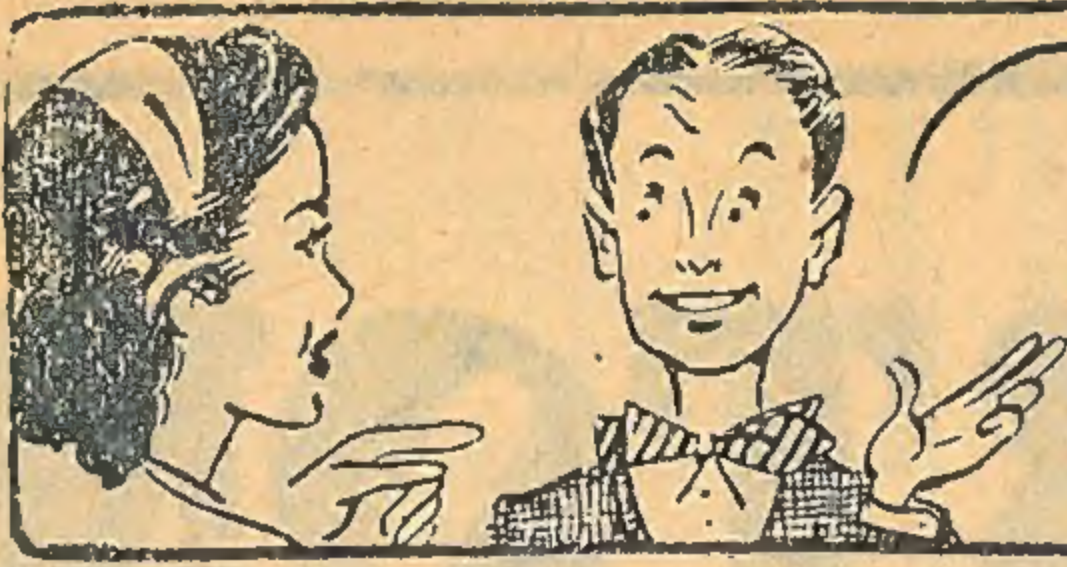

ZANNETMİYORUM. HA-
FİF BİR ŞEY. ÖVÜNDÜ.
GÜNÜZ KADAR İYİ Nİ-
ŞANCI DEĞİL MİŞ.
SİNİZ..

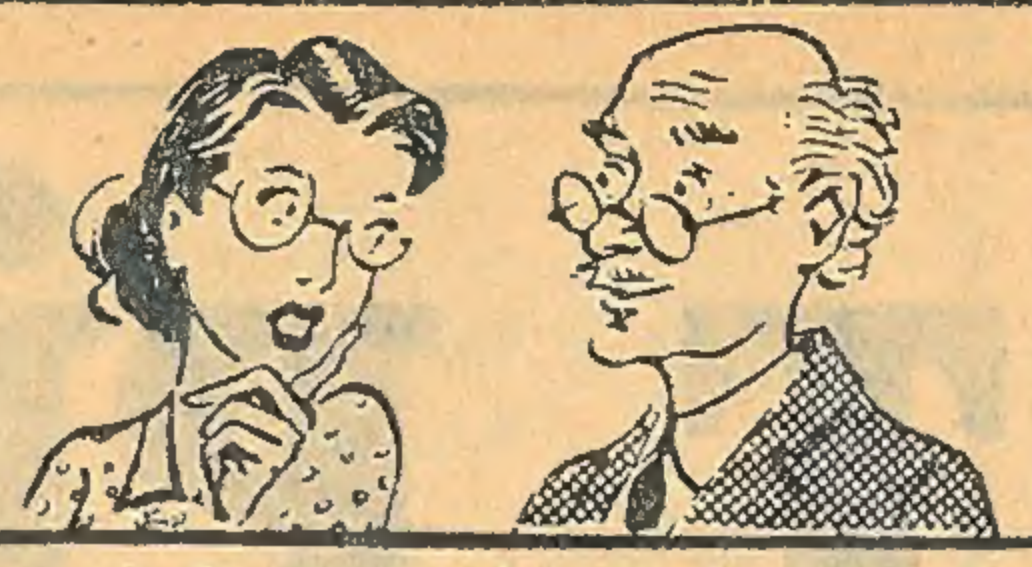
AMA.. ATEŞ
EDEN BEN
DEĞİLDİM.

BAKIN TABAN-
CAMI DOLU.. SİZİ
BİR BAŞKASI
YURDU.

Miyop Talebe

Felsefe doçenti profesör Tertuliani'nin genç ve güzel karısı Beatrice, banyoya girmiş yıkanıyordu. Henüz daha başını sabunlarken, kapının zili acı acı çalındı.

Hizmetçisi öteberi almak için çarşıya çıkmıştı. Evde kendisinden başka kimse yoktu. Tam yıkanırken kapının çalınması da münasebetsizlik değil de ne idi.

Aldırmadı. Fakat sokak kapısının ısrarlı bir şekilde çalındığını görünce, sabah sabah gelen bu müziği ziyaretçinin kim olduğunu anlamak için, su dökünüp başındaki sabunları giderdikten sonra, banyodan çıktı ve aalelele kurulandı.

Burnunun dibini görmeyecek kadar miyoptu. Onun için ilk evvelâ gözlüğünü aradı. Bulamayınca çarınacı eline geçirdiği bir pardesüyü

Yazan: Arnaldo Fraccaroli
Çeviren: Vahit Orgun

sırtına giyerek, gidip kapıyı açtı. Tabii geleni fark edemiyordu. Muz'ic ziyaretçi de kapının önünde sessiz sedasız duruyordu. Beatrice sinirli sinirli sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Ziyaretçi, yutkunarak ve kekeliyerek:

— Afedersiniz, hanımefendi.. diye söze başladı. Beni profesör gönderdi... Kocanız... Ben talebesiyim... Kendisine yazı masasının üzerinde bulunan bir kitabı lazım oldu da...

— İçeri buyurun. Çalışma odası şu taraftadır. Lütfen kitabı siz arayın. Gözlüğümü bir türlü bulamadım. Gözlüksüz de burnumun ucunu dahi göremem. Onun için kitabı ara-

yıp bulmama imkân yok.

— Ah, hanımefendi, şu aksiliğe bakın ki ben de miyopum! Gözlüğümü de merdivenleri çıkarken düşürüp kırın. Etrafımdaki her şeyi koyu bir gölge halinde görüyorum... Profesörün kitabını nasıl bulacağımı bilemiyorum...

Bununla beraber, profesörün talebesi, bir hayli uğraştıktan sonra el yordamile aradığı kitabı buldu ve yutkunarak, kekeliyerek Beatrice'ye bir hayli özür diledikten sonra çıkıp gitti.

Aksamleyin, sofrada yemek yerlerken, Beatrice gülererek kocasına:

— İyi ki miyop olan taleben merdivenleri çıkarken gözlüklerini düşürüp kırmış, dedi. Yoksa rezil olacaktım. Düşün ki, telâşla kapıyı açmağa giderken, farkında olmaksızın senin şeffaf naylon muşambanı giymişim.

si iyi ama bu karanlıkta ya evi görmezsem?» diye sordu.

— «Hakkınız var. Ama kapının önüne bir fener asarım. Artık buna da görmemenize imkân yok. Kuzum çabuk yetişin, Dr. Renshaw!»

Dr. Renshaw, «Şimdi geliyorum!» diyerek telefonu kapadı.

Yıldırım hızıyla giyindi, dışarıya fırladı. Otomobiline atladı ve aşağı asfaltta çıktı.

Soğuk, acı soğuk bir geceydi. Rutubetli bir ayaz insanın ta iliklerine kadar işliyordu. Genç Dr. Renshaw şefkatli bir adam olduğu ve mesleğini de sevdiği halde ne deyse doktor olduğuna pişmanlık getiriyordu. Zira bunca zamanlık doktor olduğu halde böyle pis bir hava görmemişti.

Sola saptı ve iki mil kadar gitti, fakat etrafta ışık filân yoktu. Sadece gece içinde başıboş gezen ifritler gibi uluyan bir rüzgâr ve bu rüzgârla sallanan ağaçlar... Karanlık,

Muhabire Verilen Şans

Yazan: Roger Ferrere

Sylvain Briochet bir buçuk seneden beri «Bugünkü Gün» gazetesinin muhabirler kadrosuna dahil bulunmaktaydı. Ama ona verilen işler, gazetecilik ve muhabirlikle pek az alakası olan şeylerdi; kim olsa yapardı bu işleri. Sylvain'in kabiliyetinden en ziyade istifade edilen sahha muahhihlikti; ama zavallı genç bu değersiz işte harcanmakta olmasından dolayı pek üzülyordu... Sylvain'in kazancının da, kendisine verilen işlerle münasip olduğunu anlamışsınızdır tabii.

Günler böyle geçer ve sözde muhabir, gazete idarehanesinin kenar masalarında provaların hatalarını arayıp bulmakla iştiغال ederken, bir akşam üzeri ona, patronun kendisini görmek istediğini söylediler.

Bu haber Sylvain'in kalbini yerinden oynattı. Patron kendisini hırslı bir sebep yüzünden çağırması her halde, işin içinde: «Artık sana ihtiyacımız kalmadı. Şimdilik gazeteyle olan alakanızın kesilmesi gerekiyor; size yeniden ihtiyacımız olduğu zaman mektup yazar bildiririz.» cümlesiyle karşılaşmak da vardı. Bu aklına geldiği zaman, o ana kadar herkese şikâyet etmiş olduğu işi kendisine fevkalâde kıymetli gözüktü ve onu kaybetmek korkusuyla titredi.

Patron onu güler yüzle karşılayıp masanın önündeki koltuğa buyur etti ve bir sigara verdikten sonra konuşmasına şöylece başladı:

— Oğlum, itiraf etmek lâzım ki bugüne dek sizden lâyiğı veçhile istifade edebilmiş değiliz. Buna bir sürü şey sebep oldu; ama neyse, şimdi bunlarla vakit kaybetmeyelim... Mesele şu ki, bu günlerde size önemli bir vazife vermek istiyorum. Bu vazifeyi hakkıyla başararsanız siz de günümüzün sayılı gazetecileri arasına girebilirsiniz. İş niçin size verdiğimin sebebini sormayın; sadece, ne kadar zor olursa olsun onu yapmağa gayret edin.

Patronunun bu şekilde konuştuğunu duyunca Sylvain'in maneviyatı biraz kuvvetlenmişti. Sigarasından bir nefes çekip du-

manını üfledikten sonra, dalgın bir tavırla sordu:

— Bana ne gibi bir iş vereceksiniz?

— Fevkalâde mühim bir röportaj sizi bekliyor... Malûmunuz olduğu gibi şehrimiz son zamanlarda, geniş ölçüde bir dilenci salgınına uğramış bulunmaktadır. Adım başında bize avuç açıp sadaka isteyen bir fakirle karşılaşırız... Onların arasına, bizzat bir dilenci kıyafetiyle girip röportaj yapmak fikri bana dün, aniden geldi. Halk bu aktüel meseleye karşı muhakkak ki çok büyük bir alâka gösterecektir.

Sylvain, dilenciler arasına girip röportaj yapmanın ne dereceye kadar avantajlı bir iş olduğunu düşünmekteyken patron devam etti:

— Tam mânasiyle onların kıyafetine girer ve sakal da bırakırsınız. Durun bakayım; hattâ elbisenizi değiştirmenize bile lüzum kalmayacak. İki gün daha tıraş olmaz ve bu kıyafetle aralarına girerseniz kimse sizi hakiki bir dilenciden ayıramaz. Esasen fazla müşkülpeşent olmağa da lüzum yok... Yazılarınızı her akşam matbaada yazarsınız. Bu iş için size günde on lira mükâle ücreti vereceğiz.

On lira lâfını duyan Sylvain bunu derhal otuzla çarptı ve çıkan rakamın cazibesi (Sylvain'e göre) karşısında zihnindeki bütün tereddütler zail oldu.

Hemen ertesi sabah işe başladı. Hava kararırken «Bugünkü Gün» idarehanesinin kapısından içeri girdiği zaman bütün arkadaşları hayret ve merakla onu karşıladılar. Sylvain'in üzerinde azametli bir hal vardı. Yazı işleri sekreterine:

— Patron içeride mi? dedi. Kendisiyle konuşmak istiyorum.

Sonra herkesin şaşkın bakışları arasında, kapıyı vurmadan patronun odasından içeri girdi.

Onu görünce patron ellerini uğuşturarak sordu:

— Nasıl, işler iyi gitti mi?

— Gitti; yalnız sizinle konuşmak istediğim bir nokta var: Günlük makale ücretimi otuz lira (Arkası 11. sayfada)

FENER

Yazan: Pete Walch

Çeviren: M. Rona

Genç Dr. Renshaw telefonun acı acı çalınmasıyla uyandı. Doktor olduğu için gece yarısı telefon sesiyle uyanmağa alışık ve gece telefonları onun içinde asla, ekseri insanların içinde uyandırdıkları sebepsiz ve esrareniz korkuları uyandırmazdı.

Eli makine gibi uzandı ve ahizeyi kavrayıp kulağına koydu. Mahmur bile olmanın bir sesle, genç Dr. Renshaw,

— «Alâ?» dedi.

Telefon eden bir çiftçiydi. Telâş ve heyecan içinde olduğu belliydi.

— «Çocuğum ansızın hastalandı, doktor bey,» diyordu. «Kuzum hemen yetişin. Ne olduğunu bir türlü anıyamıyoruz!»

Dr. Renshaw yataktan aşağı atlayıp pantolonunu ayağına geçir-meğe başlamıştı bile.

— «Evinizin nerde olduğunu bilmiyorum,» dedi.

— «Çok kolaydır, doktor bey. Aşağıki asfaltta sapın, şehirden çıktıktan hemen sonra sola kıvrılın, iki mil kadar gidin. Ağaçların arasında bir çiftlik binası. Çok kolaydır, mutlaka bulursunuz. Kuzum doktor bey...»

Renshaw hafifçe gülerken, «Hep-

zifiri karanlık ve soğuk... İnsanı değil doktor olduğuna, hattâ dünyaya geldiğine pişman eden bir soğuk!

Dr. Renshaw uzun zaman çiftçinin evini aradı. Acaba sola daha evvel mi sapılacaktı, yoksa daha sonra mı sapılacaktı? diyerek dönüp dolandı. Hattâ, acaba sağ tarafa mı sapılacaktı, diye sağ tarafı bile araştırdı. Ama nafile, hiçbir yerde ışık yoktu!

Nihayet henüz hiç bilmediği bu yerlerde, zifiri karanlıkta dolaşmakla hiçbir şey elde edemeyeceğini anladı ve evine döndü.

Çiftçinin ismini öğrenmişti. Hemen rehberde numarasını buldu ve telefon etti.

— «Ahbap, ben sizin evi bulamadım, bir daha tarif et, bari!» dedi.

Çiftçi, «Ah, çok affedersiniz, valahi çok özür dilerim, doktor bey, size karşı cidden mahcubum,» dedi. Ama sesinde evvelki telâş ve endişe kalmamıştı. Gayet neşeli olduğu belliydi: «Size telefon ettikten sonra çocuk iyileşti de... Ben de feneri indiriverdim!»

YARASA

EĞER MÜSAADE
EDERSENİZ SAKA
KUŞUNU BEN BULU-
RUM. AMA YÜZ
DOLARINIZI
ALIRIM.
ALIRIM
DAN TAK

MAHARETİNİZ
ÖNÜNDE HÖR-
METLE EĞİLİ-
RİM. FAKAT
DAN TAK'TA
BİRŞEY YAP-
MAK İSTERSE
ALTINDAN ÇI-
KAR

BİZCE ESAS
OLAN AR-
KADAŞI-
MIZIN
BULUN-
MA-
SI..

HERİFE BA-
KIN AMA ATI-
YDR. YARA-
SAYLA BÖY
ÖLCÜŞÜ-
YOR..

KÜÇÜMSEME.
HERİF ŞEHİ-
RİN EN YA-
MAN DEDEK-
TİFİDİR..
LAGABI DA
"KÖSELE" DİR

BİRAZ
SONRA
YARASA.
NİN OTO-
MOBİLİ
ŞEHİRİN
SOKAKLA-
RINA DALDI.

HELE BİR EVE
ÜSERİYAYIM. BELKİ
ALFREDİN SAKA-
DAN BİR HABERİ
VARDIR. NE OLDU
BU OĞLAN ALLA-
SEN?

RADYO ŞEKLİNDEKİ
KEMERİMDEN SES...
SAKA BENİ ÇAĞIRI-
YOR

YARA-
SA..

ALLO
ALLO DİK..

BEN
YARA-
SA..

NE OLDU
NEREDE
SİN?

MÖRFİYİ
KAÇIRAN GE-
TENİN ŞEFİ
BLEKİNİN
ESİRİYİM

SENİ SİLÂHLA
TEHDİT EDİP MÖR-
FİYİ KAÇIRDIK.
LARI ZAMANI HA-
TIRLIYORMU-
SUN?

SU GEMİYE
ZAMANIYINDA
YETİŞBİLİR Mİ-
YIM DİYE DÜŞÜN-
DUM

TAM HARE-
KET ETTİK
LERİ SIRA.
DA YETİŞ-
TİM. FAKAT
MOTORA
ATLAMAGA
MUVAFFAK
OLDUM.

FARKINA
VARDILAR..
ENSENDE BO-
ZA PIŞIRDILAR

ESKİ MET-
RUK BİR
FİRINDA..
4ÜNCÜ
SOKAĞIN
BAŞINDAYIZ

GELİYORUM
SAKA
DAYAN

İŞTE
GELDI..

İYİ
TUZAK HA-
ZIR

İŞİK YANDI İÇERİ GİRDİ
GUNNER SEN DİŞARIDAKİ
MUHAFIZLARA
SÖYLE GÖZ-
LERİNİ DÜRT-
AÇSIN-
LAR

İŞTE MAHUT FIRIN..
AMA BEN BURADAKİ
SESSİZLİĞİ PEK
BEĞENMİYORUM.
NÖBETÇİLERİ
OLMASI
LAZIM.

LIFAK BİR DENEME
YAPALIM. BAKALIM
NE OLACAK..

HA.. ANLAŞILDI. BİR E-
LEKTRİK GÖZÜ VAR..
GELDİĞİMİ ORADAN AN-
LIYACAKLAR.

ELEKTRİK GÖZÜ
GELDİĞİMİ BELLİ ETME-
LİYDİ. AMA SES SE-
DA YOK

BİLMEK İSTEDİĞİMİ
ÖĞRENDİM.

HERŞEY-
DEN EVVEL GEL-
DİĞİMİ BELLİDE-
YİM

BUMMI

ARKAŞI VAR

MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT..

HAYDİ BAKALIM. NARDAYI
BU YÜZÜK YÜZÜNDEN
NİÇİN ÖLDÜRMEĞE KAL-
KIŞTIĞINI ANLAT..

BİR AİLESİNE
MENSUBUM. BU YÜ-
ZÜK ASIRLARDIR Aİ-
LEMİZİN EN KIYMET-
Lİ MALINDIR.

BU YÜZÜK
ASLINDA
BENİM SA-
YILIR DA
ONDAN..
ŞARKIN ÇOK
ESKİ VE ASİL

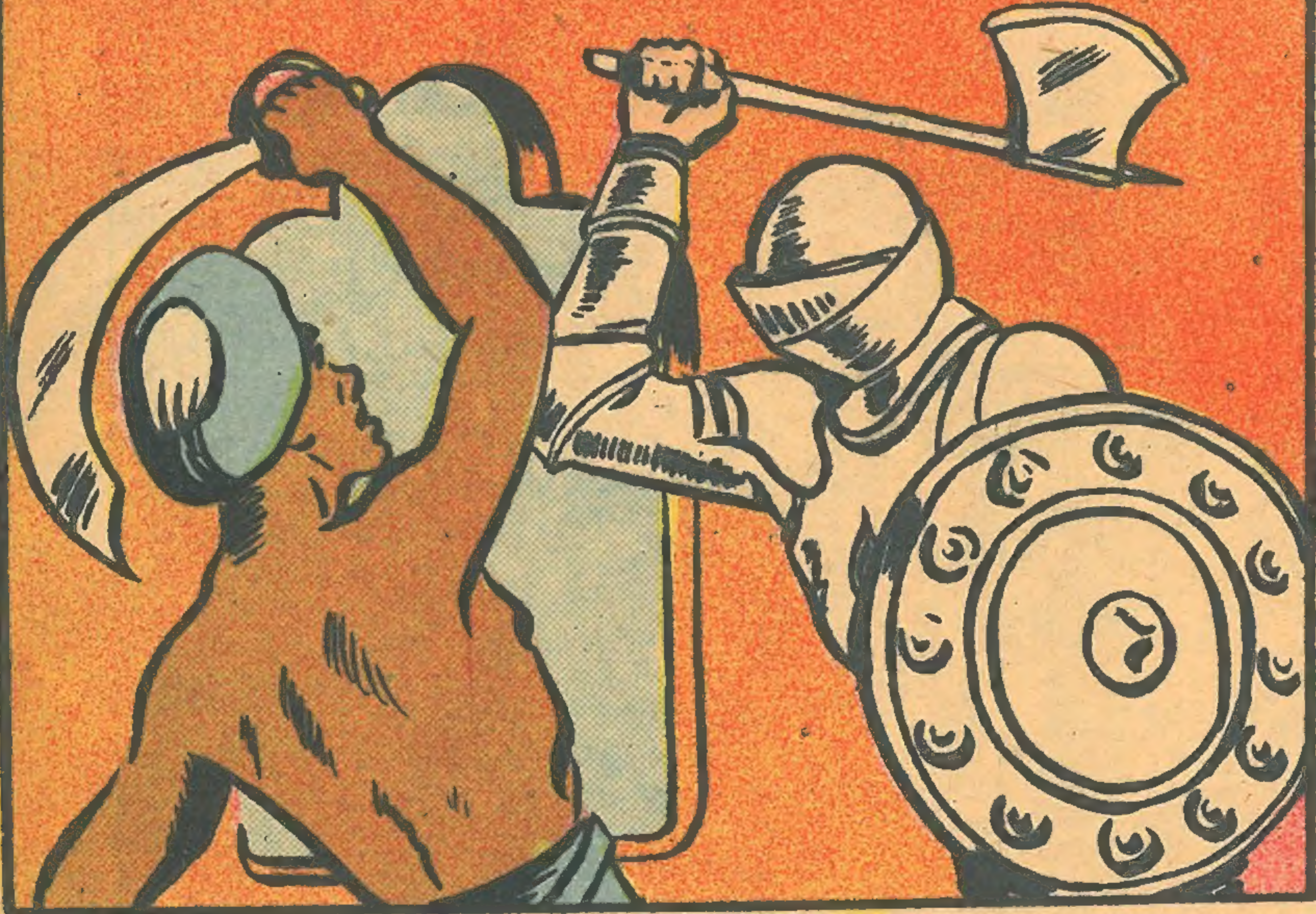
7

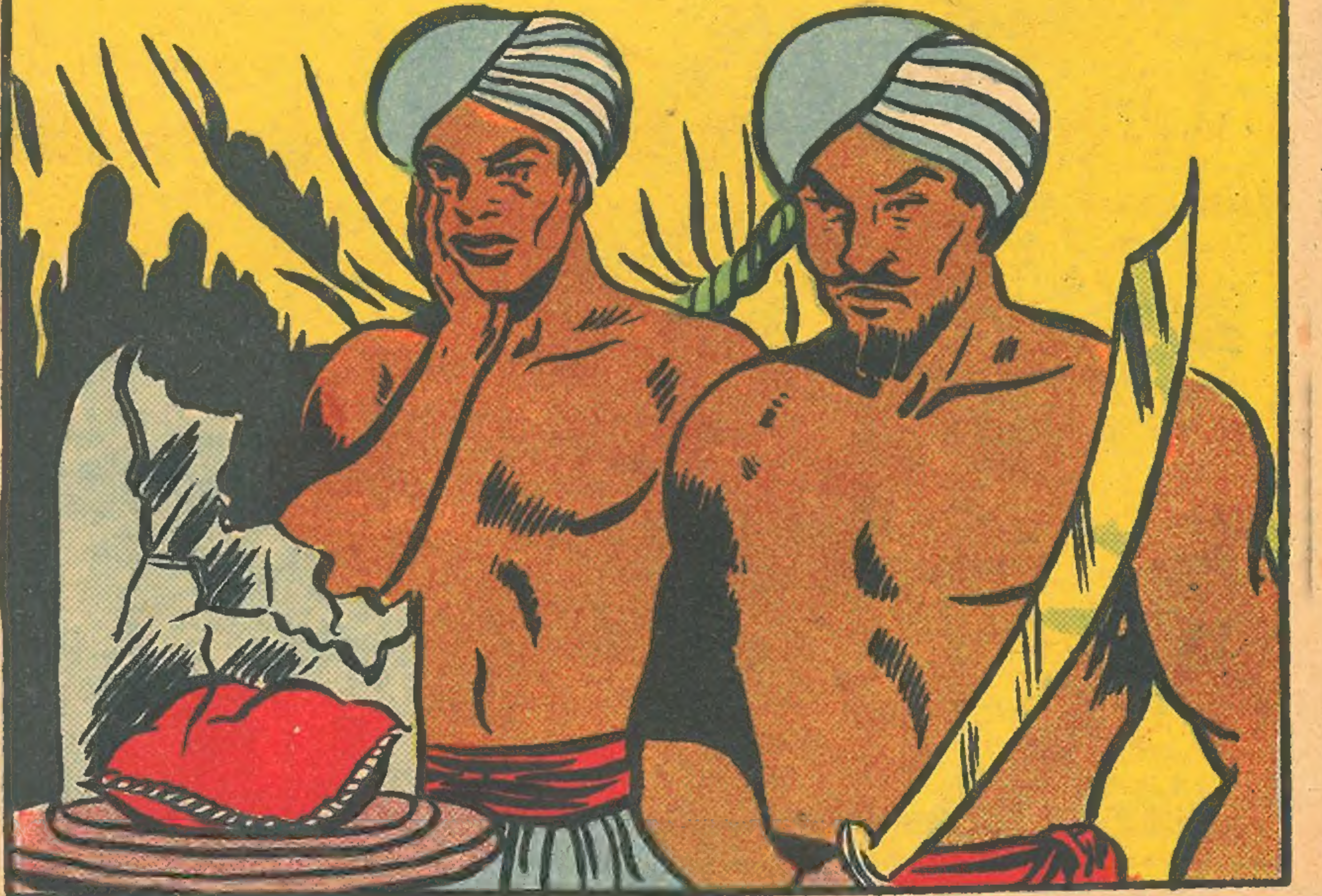
.. YÜZÜĞÜN BAŞINDA GECE GÜNDÜZ
NÖBETÇİ BEKLEMİŞ.. SADECE ÇOK KİY-
METLİ OLDUĞU İÇİN DEĞİL.. BU YÜZÜK
ÇOK ESKİ VE UNUTULMUŞ BİR SIRRI
SAKLAMAKTAYMIŞ..

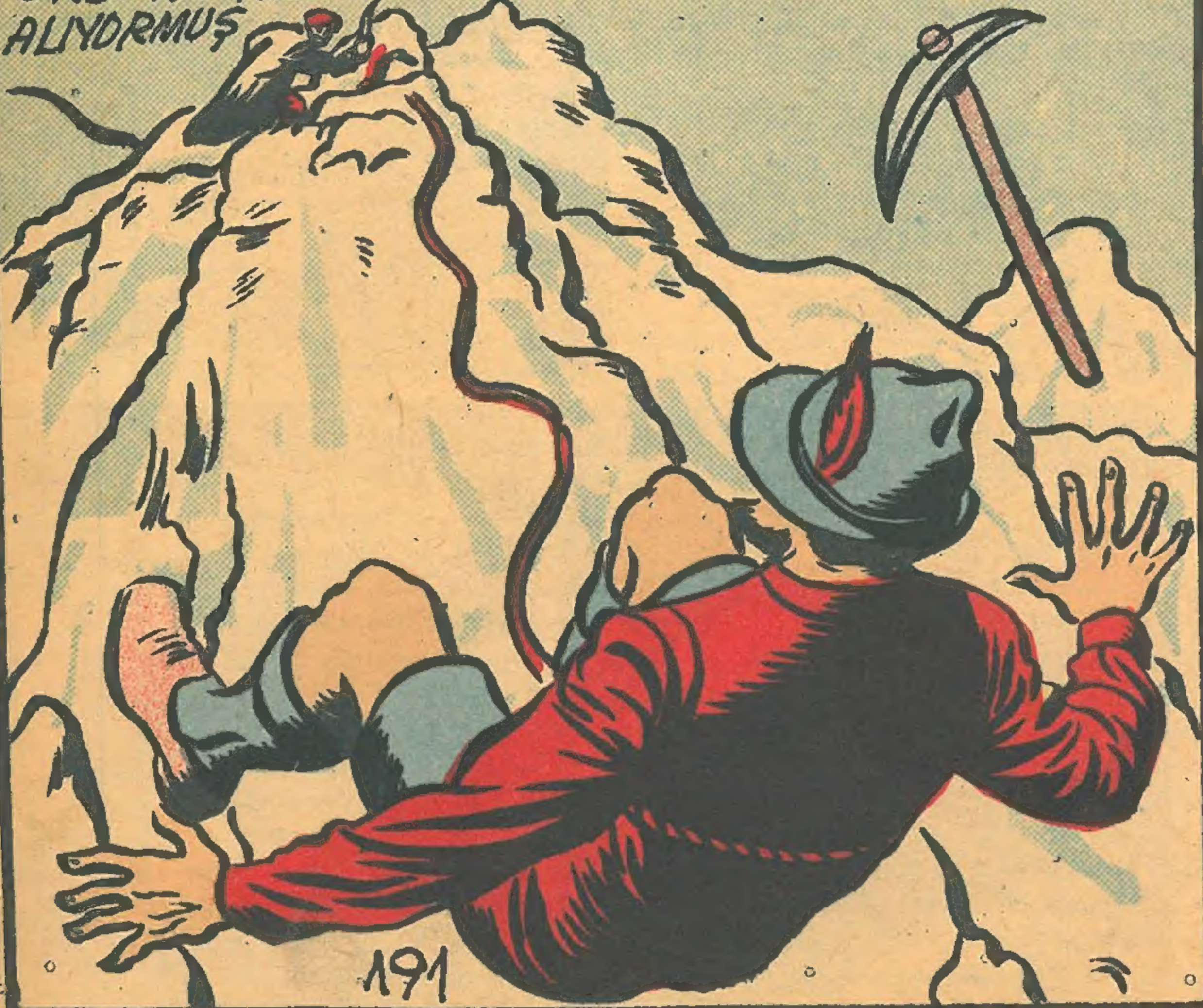
DERKEN BATIDAN GELEN ORDULAR MEM-
LEKETİMİZİ İSTİLA ETMİŞLER. KOKEYN DÜKÜ
YÜZÜĞÜMÜZÜ ÇALMIŞ...
BU SIRADA NARDA : " BENİM CEDDİM ! " DİYE
MIRILDADI..

YABANCI : " BİZİMKİLER DİYE HİKAYESİNE DE-
YAMI ETTİ, HER NE BAHASINA OLURSA OLSUN
YÜZÜĞÜ GERİ ALMAĞA ANDIĞIMIŞLAR. NESİLLER
BOYUNCA YÜZÜĞÜ GERİ ALMAĞA ÇALIŞMIŞLAR.

ARADAN BİR ASIR GEÇMİŞ. ZÜMRÜT ELE GEÇ-
MEMİŞ.. DEDEMİN BABASI BİR SEFERİNDE
ONU MEŞHUR BİR DAĞCININ ELİNDEN AZ KALSIN
ALINDIRMIŞ

191

İŞTE O MEŞHUR DAĞCI DA BENİM DEDEMİN
BABASIYMIŞ.. İNANILMIYACAK ŞEY. ASIRLARCA BU
ADAMIN AİLESİ BİZİM AİLEYE KARŞI GİZLİ
BİR KİN BESLEMİŞ.. HEP ZÜMRÜDÜN
YÜZÜNDEN

ARKASI
VAR

AŞK YAŞIYACAK

JANIN EVİNİN KAPISINDAN AZ SON-
RA BİR KADIN ÇIKTI. ETRAFI ÇEKİMSİZ
BİR GÖZ ATTİ. YAKASINI KALDIRDI. UZAK
LAŞTI.

BARBARA ONU GÖZETLİ-
YORDU.

BUNU HİÇ BERLE-
MİYORDUM. HİÇ
ŞÜPHE SİZ BU LUCIA
NADIR

8/1

ACABA NE
İSTİYORDU, BURU
YA NE İÇİN GELMİŞTİ?

BARBARA ETRAFI
ARADI.

GALİBA ÜMİTLE-
RİM BOŞA ÇIKACAK. HELE
BİR DE ŞURAYA BAKA-
LIM..

BAK
HELE
BUNE?

DIVARDAKI
TABLO YU OY-
NATINCA
KALIN
BİR ZARF
DÜŞTÜ.

BAHRIYE
NEKALETİ... VUD-
GESTONDAN GELİNİN
EVRAK' BUDUR HER-
HALDE.. HELE
BİR BAKALIM..

EYVAH UYA-
NIYOR.. ŞİMDİ
SIRASI MIYDI BUNUN ?

19/1

BARBARA ÜZÜLEREK JANA BAKTI

NEYSE YİNE UYUYA KALDI

NE GARİP... SANKİ HİÇBİR VİCDAN AZABI YOKMUŞ GİBİ SAKIN SAKIN UYUYOR. NE DE GÜZEL BİR DELİKANLI.

8/2

JAN BİR DENBİRE GÖZLERİNİ AÇIP YATAĞINDA DÖĞÜLDÜ.

YANILIYORSUN KÜÇÜK HANIM. BENİM SARHOŞLUKLARIM PEK ÇABUK GEÇER.. HELE SEN SÖYLE BAKAYIM. O ELİNDEKİ ZARF NEDİR ?

BU ZARF MI ? FA-KAT...

GALİBA BAŞIMA ÇORAP ÖRMİŞE ÇALIŞIYORSUN.. VER ONU BANA..

A.. BIRAKIN BENİ.. YOKSA BAĞIRIRIM.

GİZLİ EVRAK.. BU DA NE DEMEK. BUNLARI NEREDE BULDUNUZ ?

BEN Mİ ? BUNU SİZİN BENDEN DAHA İYİ BİLMENİZ LÂZIM.

FAKAT BUNLAR POLİSİN ARADIĞI EVRAK. NASIL OLUYOR DA BENİM EVİMDE BULUNUYORLAR. YOKSA LUCKY'Yİ KURTARMAK İÇİN SİZ Mİ GETİRDİNİZ ?

SACMAYIN..

191/2

ARKA
YA

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 41

— El değmemiş, gün görmemiş, anasının dizinden ayrılmamış, şu göğse bak beyim, şu billûr omuzlara, şu kollara bak. Yüzde beşyüz bakire. İster misin dişlerini sayayım?

Her tarafım titriyor ve darılıyordum:

— Hırpalama Hacı. Ayır benim için.

— Emredersin Yusuf beyim. Şimdi şu altın rengi saçlı, gök gözlü çocuğa bak. Yaşı on yedi var mı, Tanrı bilir. Ötekenden aşağı değil, belki üstün. Hey kızım, ne millettensin sen. Yoksa Tanrının Cennetiâladan kovduğu meleklerden misin? Korkma Yusuf Beyimin gönlü gani, kesesi doludur. Seni burada aç ölmeğe bırakmaz. Ayırayım değil mi Yusuf Beyim?

— Ayır hacı, ayır.

Gözlerimi gezdiriyordum. Hangisi çirkin, hangisi kusurlu zavallıların. Hacı on iki kadar bir köşeye çekip bana ayırdığı sırada kızların arasından bir feryat koptu. Hıçkırık yerinden kalkan birisi, perişan bir halde ilerledi ve kendisini ayaklarının altına attı:

— Yusuf bey, Yusuf bey, beni, beni de al.

Bu biçarenin yüzünü gördüğüm zaman kıpkırmızı kesildim. Bu İtalyan güzeli Mağdelina idi. O muhteşem binadan bir ayırık kökü gibi kopartıldıktan sonra kimbilir ne eziyetler çekmişti. Şimdi ölümünü bekliyordu. Bu sarı kızın bileğini tutup elinin üstüne okşar gibi vuruyordum:

— Peki Mağdelina, peki.

Hacı Hüseyin şimdi kızların arasında dolaşıyor, oldukları yere büzülen bu zavallıları koyun seçer gibi yokluyor ve uzaktan sesleniyor:

— Sen bana bırak beyim, bana bırak. Ben beyim gibi zevk sahibi kişilere çok hizmet etmişim.

İstediklerini sürüyüp ayrılanlar arasına götürüyordu. Bu arada bir facia daha oldu. Birbirine sokulup titreyen iki kızıdan birisi çekilirken öteki tükana tükana haykırıyordu:

— Adelfi, Adelfiçamı

«Abla, ablacığım!» diye haykıran bu küçük kıza, iki gülü birbirinden ayırır gibi ayırmağa çalışan Hacıya haykırdım:

— Hüseyin, Hüseyin, ötekini de al.

Büyüğü perişan, bitkin bir halde gelip ayaklarına kapandı. Tozlu çizmelerime bakire dudakları dokundu.

Yüzümde yaşlar vardı. Hepsini, almak ve bu ıstıraplarından kurtarmak istiyordum. Benim zaafımı onlar da anlamışlardı. Bu perişanlık ve ölüm kalım sahnesinde göz yaşlarını serpe serpe kendisini ayaklarının ucuna atan bir kız daha göründü. Çıplak kollariyle çizmelerimi kösteklemiş başını arkaya vermiş, saçları çıplak omuzlarına serilmiş kıvranıyordu:

— Alfredo, kardeşim, Alfredo.

Hacı kızmıştı. Fakat benim yanımda pek kırbaç kullanamıyordu. İtalyanca konuşan kızın ne demek istediğini anlamıştı. Saçlarına yapıştı. Fakat mani oldum. Kıza ne demek istediğini sordum.

Erkek kardeşi varmış. Onu da yakalamışlar. Gelirken aşağıda, öteki esirlerin arasında görmüş. Kendisini parçalıyordu. Hacıya seslendim. Gitti. Bir dakika sonra insanlıktan çıkacak kadar korkmuş genç bir çocuk getirdi. Alfredo bu idi.

Birden kararım değişti. Geriye kalan kızlara baktım ve haykırdım:

— Hacı kaç tane hepsi?

— Yüz yirmi beşi beyim. Beşi öldü.

— Peki bu yüz yirmiyi ben alıyorum. Bana Şaklaban Hüseyini çağır.

Hacı istediğimi çabucak yerine getirdi. Hüseyin ecis bücüş vücuduyla hemen merdivenlerden çıktı. Kızları ve Alfredo'yu işaret ettim:

— Bunları Konağa götür.

— Şimdi ağam.

Hacı Hüseyin fevkalâde memnundu. Bana:

— Yusuf Beyim, diyordu. Bunların içinde Prensesler, çok büyük

ESİRLERİM

Bartolome, Dimosteninin beni yatırdığı odaya kapatılmıştı. Onun hesabını ertesi gün görecektim. Hüseyin pek becerikli bir insandı. Bulup buluşturmuş, esirler için yemek pişirtmiş, sonra dar vakitte yağma eşyasının satıldığı yerden bir alay giyecek eşya bulmuştu. Aynı zamanda pek idareli bir insan olduğu için gelenleri alt salondaki odalara doldurmuş. Gaffara onlara yiyecek yedirmesini ve mümkün olduğu kadar teselli etmesini söylemiş, İrenle görüşmelerine engel olmuştu.

Yukarıya çıktığım zaman dokuz kollu şamdanların hepsi yakılmıştı. İreni en basit bir elbise içinde gördüm. Gözleri yine kıpkırmızı ve yüzü soluktu.

Muhafız zabıtları için yaptırılmış olan konağın üst katında, kendi odasının karşısındaki büyük, süslü

Esirleri birer birer karşına getirdiler.

odayı hazırlamıştı.

Beni satın almış olduğu salonda, aynı mermer masanın karşısında ayakta duruyorduk. Garip bir tesadüfle hemen hemen aynı yerlerimizi muhafaza ediyorduk. Yalnız benim arkamda bir Kolağası kıyafeti, onun da basit elbisesi bulunuyordu.

Ogün bana pek muhteşem görünen İren Paleolog, şimdi tamamiyle üzüntülü, dertli, ihtişam ve iktidarından ayrılmış bulunuyordu. Yeryüzünde kimsesiz, hattâ din ve milliyeti bile meçhûl, orta yerde kalmış bir kızdı.

Salondaki yağlıboya resimlerin sabit bakışlarında ağlar gibi bir hal, hiç değilse bir hüznü vardı. Titrek mum ışıkları yer yer solmuş olan yaldızları müphem bir şekilde parlatıyordu. İren başıyla beni selâmladı ve mağnum bir sesle:

— Yusuf Bey, dedi. Konağın en iyi döşeli olan odasını hazırladım. Eğer müsaade ederseniz ben de Anjelle birlikte esirlerinizin yanına ineceğim.

İren bana birşeyler anlatmak istiyor, ağlamamak için kendisini pek

güçlkle tutuyordu. Bu sırada avluda at sesleri ve kılıç şakırtıları oluyor, sipahiler iri iri konuşuyorlardı.

İrenin duygularını hiç düşünmeden:

— Asil Prenses İren Paleolog, dedim. Bu karışıklık arasında ailenizin malı olan konağınıza bir kalabalık getirmem zaruri olmuştur. Beni mazur göreceğinizi umarım. Benim son zamanlarda ne büyük bir sıkıntı içinde kaldığımı, hemen bir iki saat içinde ağarmış olan saçlarım anlatır. Haklarınıza bir müdahale gibi gördüğünüz için bu askerleri ve esirleri Kapoçellinin konağına naklettireceğim. İlk fırsatta Paşahtan size ait olan çiftliğin ve şehirdeki binaların şahsınıza iadesini de rica edecek ve size son defa bir hizmette bulunma şerefini kazanacağım.

İren çoktan beri bıraktığım bu hürmetli konuşmanın sebebini anlamadı. Büsbütün başka düşüncelerde olduğunu şaşkınlığından öğreniyordum. İki elini birbirine kavuşturuyor, ellerini birbirinin içinde sıkıyor ve kirpikleri sık sık oynuyarak kâh önüne, kâh bana bakıyordu.

— Buradan ayrılıyor musunuz Yusuf Bey?

— Ben mi? Henüz böyle bir şey düşnemem. Çünkü yağma ancak yarın gece sona erecek. Daha sonra herkes eski hayatını takip edecektir. O zamana kadar İmparatorunuz bana verdiği, sizi korumak vazifesini, ifa edeceğim ve daha sonra da kafileler halinde Anadolu'ya sevk edilenler arasında karıştırılmamanız için kendi nüfuzumdan bana gösterilen teveccühlerden istifade edeceğim. Konağınız sizindir. Em-lâkiniz ve çiftliğiniz sizin olacak. İstedığınız gibi hareket edebilirsiniz.

— Yusuf Bey, bunun terkedilmekten farkı nedir?

İren bunun söyler söylemez gözlerinden yaşlar indi.

— Terkedilmek mi?

— Evet, size bunu soruyorum. Artık bir esir Yusuf değilsiniz. Sultanınız size derhal birçok asker ve haklar vermiş. Şimdi bir insansınız ki yüzlerce esiri kendiniz için alıyor ve bunların mukadderatına sahip oluyorsunuz. Ben niçin yaşadım. Olga gibi benim de kafamı kesselerdi şimdi bütün bu ıstırapları çeker miydim? Bana bütün aile adımla seslenerek, konaktan, çiftlikten bahsetmenizin sebepleri nedir? Ben yalnız, yapa yalnız kalmadım mı? Ailemin idaresine karıştığı o Şarki Roma İmparatorluğu nerede? İmparator nerde, Bizans nerede? Ben bütün bunlarsız yaşamağa niçin razı olmuştum? Niçin ölümüne isyan ettim, niçin yaşamak için ağladım? Ölse daha iyi olmaz mıydı?

(Arkası var)

MUHABİRE VERİLEN ŞANS

(6. sayfadan devam)

raya çıkartacak ve hayatta olduğum müddetçe her gün bir yazımı satın almak mecburiyetinde olduğunuza dair bir kontrat imzalayacaksınız. Şartlarımı kabul etmediğiniz takdirde istifamı vermek zorunda kalacağımı esefle bildiririm.

Patron afallamıştı. Bir karış açılan ağzını zorla kımıldatarak:

— İstifa mı edeceksin? diye sordu. İstifa edip de ne yapacaksın?

— Dilencilik edeceğim. Sadece bu gün, akşama kadar topladığım paraların yekünü otuz lirayı geçti... Hem de devrin buhranını ve dilenci bolluğunu düşünün. Daha normal şartlar altında elli kâğıt yevmiyeye para demeyeceğim muhakkak.

ATMACA
REİS
AKDE-
NİZE
GİRDİĞİ
ZAMAN
KORSAN
GEMİSİ
BERUTA
DOĞRU
YOL ALI
YORDU.

ŞEYTAN RUHLU KADIN KONKİTA
NİN ODASINA İNDİ
HAKKINIZDA VERDİĞİM
KARARI SÖYLİYECEĞİM

SÖYLE-
YİN BA-
KALIM
DA BEN DE
BAŞIMIN ÇA-
RESİNE BA-
KAYIM.

AHBABIM OLAN LÜBNAN BEYİ
GOKTANBERİDİR BİR BEYAZ KA-
DINLA EVLENMEK İSTİYORDU.
SENİ ONA GÖTÜRECEĞİM

SENDEN DAHA
AZ ZALİMCE BİR
ŞEY BEKLENMEZ-
Dİ ZATEN. BANA
YAVRUMU GÖS-
TERİN.

SÖYLEMİŞTİM. O GEMİDEN
KAYBOLDU.

ATMACA REİS

23.

YALAN.. DER-
HAL YAVRUMU
GÖRMEK İSTİ-
YORUM..

İMDAT!

İKİ KORSAN KONTESİ KONKİTANIN ELİN-
DEN KURTARDILAR.

HAYDUTLAR!
BIRAKIN BENİ..
YAVRUMU GÖRE-
CEĞİM.

KARI GALİBA
KUDURDU..
KAPAYIN KA-
PİYİ..

KONKİTA BU DURUMDAN
KURTULMAK İÇİN BİR ÇA-
RE ARADI. NİHAyet BİR
ŞEYLER BULUR GİBİ OLDU

EYET.. BU SÜRETLER
BELKİ BİRAZ ÜMITLİ
OLABİLİRİM.

HEMEN ÇİVİYLE TAHTA
PARÇACIKLARI ÜZERİNE YAZ-
DIĞI YAZILARI DENİZE AT-
MAĞA BAŞLADI.

BAŞKA
ÇARE YOK..

BERUTA GİDEN ELAKILA
GEMİSİNDE ESİRİM. BENİ
LÜBNAN BEYİNE GÖTÜRÜ-
YORLAR. BU TAHTAYI BULAN
BANA ACISIN, YARDIM ETSİN.
KONKİTA

BUNDAN SONRAKİ YOLCULUK HA-
DİSESİZ GEÇTİ. NİHAyet BERUT
LİMANINA VARDILAR.

BENİM FORSUMU
GEKİN.. TANIR-
LAR.

MUHAFIZLAR BEYLERİ
NE HABER NERDİLER.

İF ADASI KON-
TESİNİN GEMİ-
Sİ GELMİŞ
EFENDİMİZ

ÖYLEYSE HEMEN
YANINA GİDEYİM.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA BİR
SALTANAT KAYIĞIYLA GE-
MİYE DOĞRU AÇILDI.

İNŞALLAH VAAT
ETTİĞİ BEYAZ
KADINI DA GETİR-
MİŞTİR.

KONKİTA GELEN KAYIĞI
GÖRDÜ.

BENİ ALMAĞA GE-
LİYORLAR. ARTIK
HERŞEY BİTTİ.
ALLAHIMI YAVRUMU ÖL-
DÜYSE BENİ DE
YANINA
GÖNDER.

ARKASI VAR

Budala

Yazan: M. YAMAN

Ona bir gazinonun sokağa bakan tarafında, eli şakağında pis pis düşünürken rastladım. İlk işim: — Yenge nasıl? demek oldu. — İyi, dedi. Ne yapısın.

Ahtı, yedi senedir görüşmemiş-tik. Sonradan aklımıza geldi de öpüştük. Hal hatır sorduk. Pek de-lişmen ve hareketli bir adamdı ama durulup oturmuştu. Lâkırdı söyle-mesini canı istemiyordu. Takıldım.

— Öyle ya, ilik gibi kıızı aldın. Murada erdin de gevşedin. Bu ne tembellik, neşesizlik yahu? Eee, çocuk var mı?

— Var evska bir şey, dedi. — O neye iyi öyle. Bakamadı-nız mı?

— Karı ne ki, ondan çıkacak bir şeye benzesin.

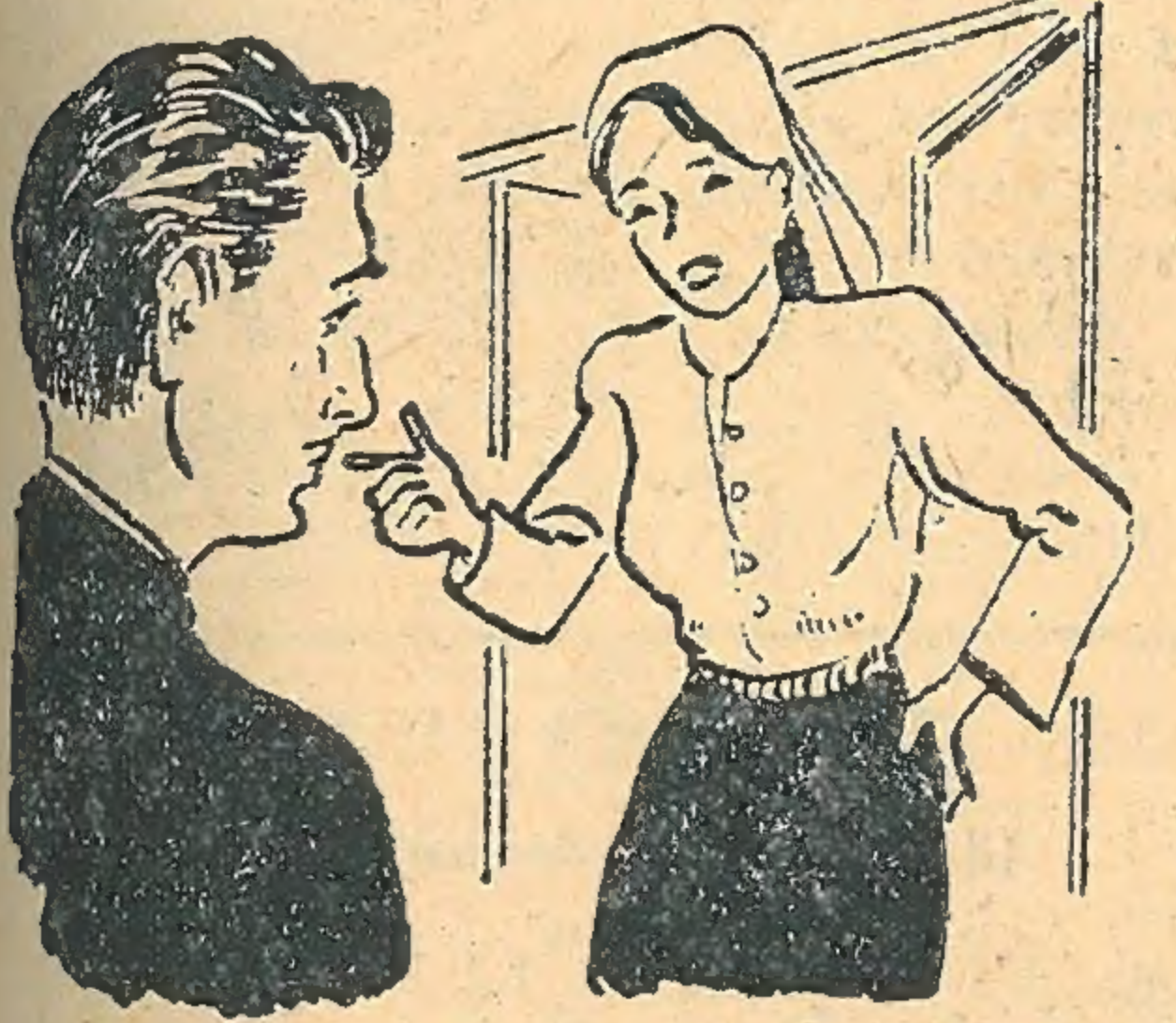
— Amma da yaptın ha. İncila pek güzel ve sıhhatli bir kızdı.

— Ne İncilas. Dalga mı geçi-yorsun?

— Yahu sen onu almadın mı?

— Dinle beni, patavatsızlık et-me. Büsbütün canımı sıkıyorsun. Anlatmağa başladı.

Banliyö trenindekileri, Haydar-paşa vapurundakileri, Göztepelileri hayran eden İncilayı hakikaten ben de seviyordum. Hem de rikkatle.

Zaten bahçe müsterek komşumuzdu. Babası ölünce biraz başı boş kal-mıştı. Annesi eski kadınlardandı. Kızın peşinden koşamıyordu. Tah-silden de alıkoyup eve kapatamı-yordu.

Bebek gibi kız. Yaş on yedi. Bi-raz tembelce olduğu için imtihan-larını güçbelâ atlatıyor. Annesi ben-den rica etmişti. Bir aralık çalıştır-ıyım diye. Kızı imtihana hazırladım ama ben iki kilo eridim. Bir ma-sanın başında yalnız kalırız. Bazan gece geç vakitlere kadar. Annesi yatar. Biz harıl harıl çalışırız. O okurken gözleri mahmurlaşır, da-lar, ben kendi hesabıma erir duru-rum. Kitabın üstüne doğru eğilen başlarımız bazan birbirine pek yak-laşır. Körpe ve pembe yanaklarının bâkir hararetini hissedirim. Saçla-rı öyle büyüleyici bir çiçek gibi ko-kar ki gözlerimi yumarım. Onun havasını içime çekerim. Bazan beni bu halde yakalar. Gülümser:

— Bari bırakalım. Uykunuz geldi.

Utancımдан, heyecanımdan ür-peririm. Onun yakından bakan göz-leri bütün ruhuma dalga dalga ya-yılır. Gece sessiz, el ayak çekilmiş. Ortada çit yok.

İşte kaç gece böyle. Hattâ, hat-tâ kitabının üstüne kapandı, uyudu sandım bir gece. Baktım, fıkır fıkır ağlıyor. Bu romantik kıza ne oluyor Allah aşkına. Ne var şimdi ağhyacak? Bileklerini tutuyorum. Çözüm kapıda. Kıza bir şey yap-tım zannedecek annesi. Anlıyama-dığım, halledemediğim halleri var. Danılıyor. Sonra birden alev alev, helecanlar içinde sokuluyor.

Bitiriyor beni kâfir. Kendisi de bitiyor. Saf ve toy gönlünde, pem-be içinde gençlik dalgaları dolaşı-yor, kanı fıkır fıkır kaynıyor. Ben-den, ben aptaldan bir şeyler bek-liyor ama anlıyamıyorum. Cesaret edemiyorum.

Annesi kulağına büküyor:

— Cemil bey. Bu çocuk korku-tuyor beni. En tehlikeli bir çağın-da. Baştan çıkıverecek. Hislerine bir istikamet vermek, ona yol gös-termek lâzım. Anneniz de çok isti-yor ama... Bilmem ki siz ne düşü-

nüyorsunuz.

Utancımдан tutuluyorum. Bin güçlkle kekeleyorum:

— Teyzeciğim. Son sınıfa gel-di. Tahsilini bitirsin. Yaşı on yedi. İnsan kıyamıyor vallahi. Daha çocuk. Yoksa ben hiç...

Üst tarafını söyleyemiyorum.

Cemilin alnından buram buram ter boşanıyordu. Herif sanki bana acıklı bir ölümden bahsediyor. Okadar müteessir. O durgun adam bir-den işaretlere, sesini yükseltmeğe başlamıştı. Üst tarafını anlattı:

Ben de annemle konuştum. Ka-rarımızı verdik. Mektep biter bit-mez kıızı alacağız. Ortada hiçbir mâni yok. Ben büsbütün kapıldım. Gece yatar, onu düşünürüm, gün-düz onu düşünürüm. İçim titrer, ağzımın suyu akar.

Bir akşam. Kız imtihanlara gidiyor. O akşam dönmemiş. An-nesini bir merak aldı. Ben hemen giyinip aranmağa başladım. Semtte oturan arkadaşlarına sorduk. Okul-dan çıkarken Hüsnüye rastlamışlar.

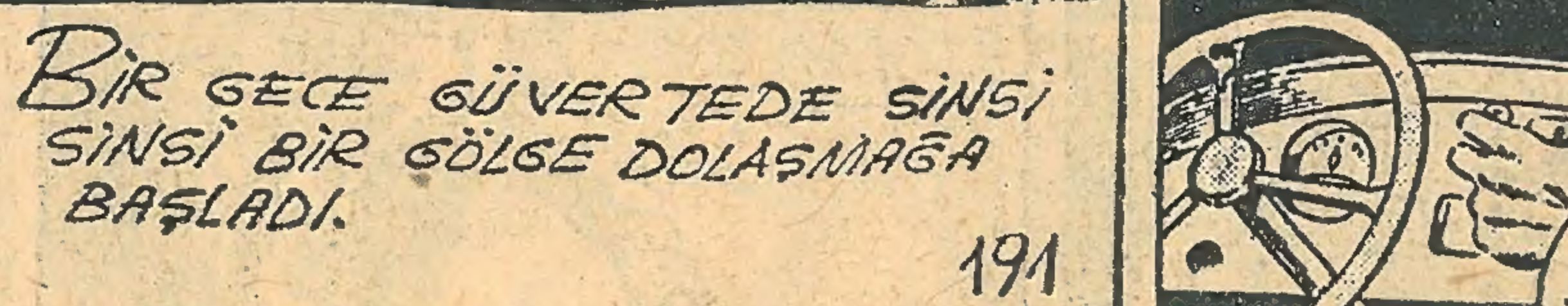
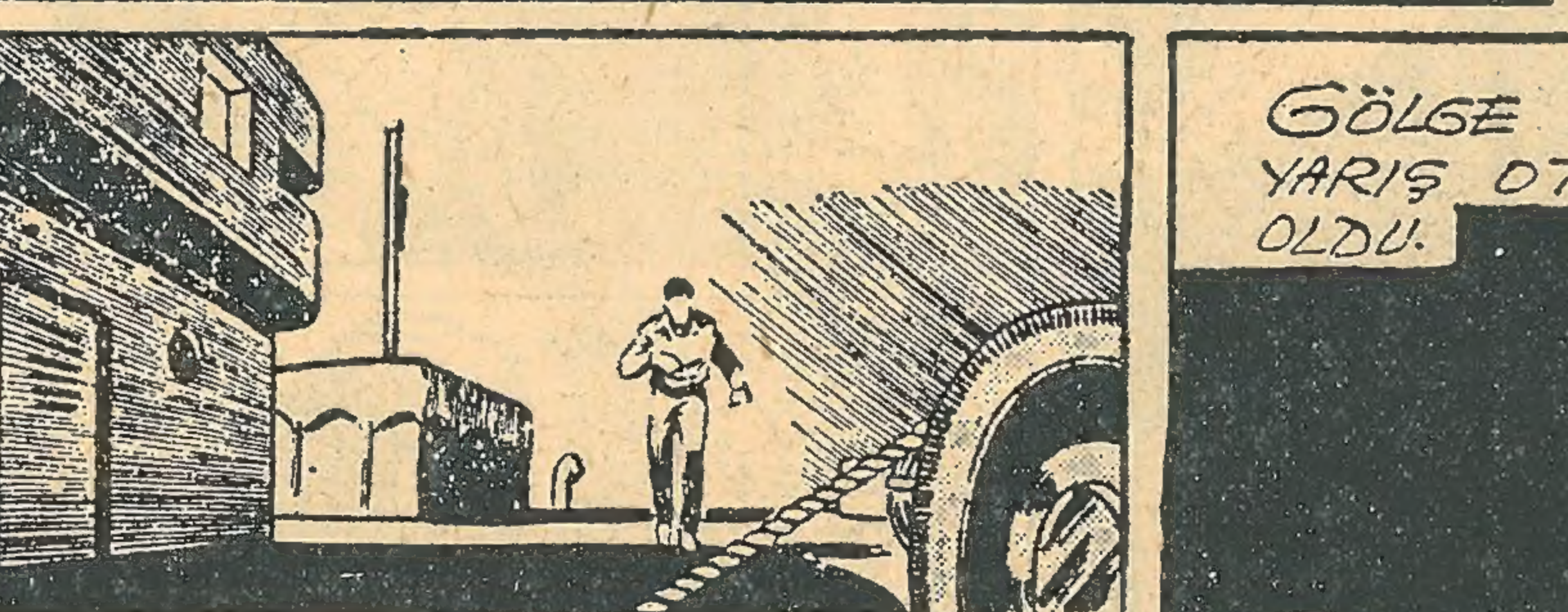
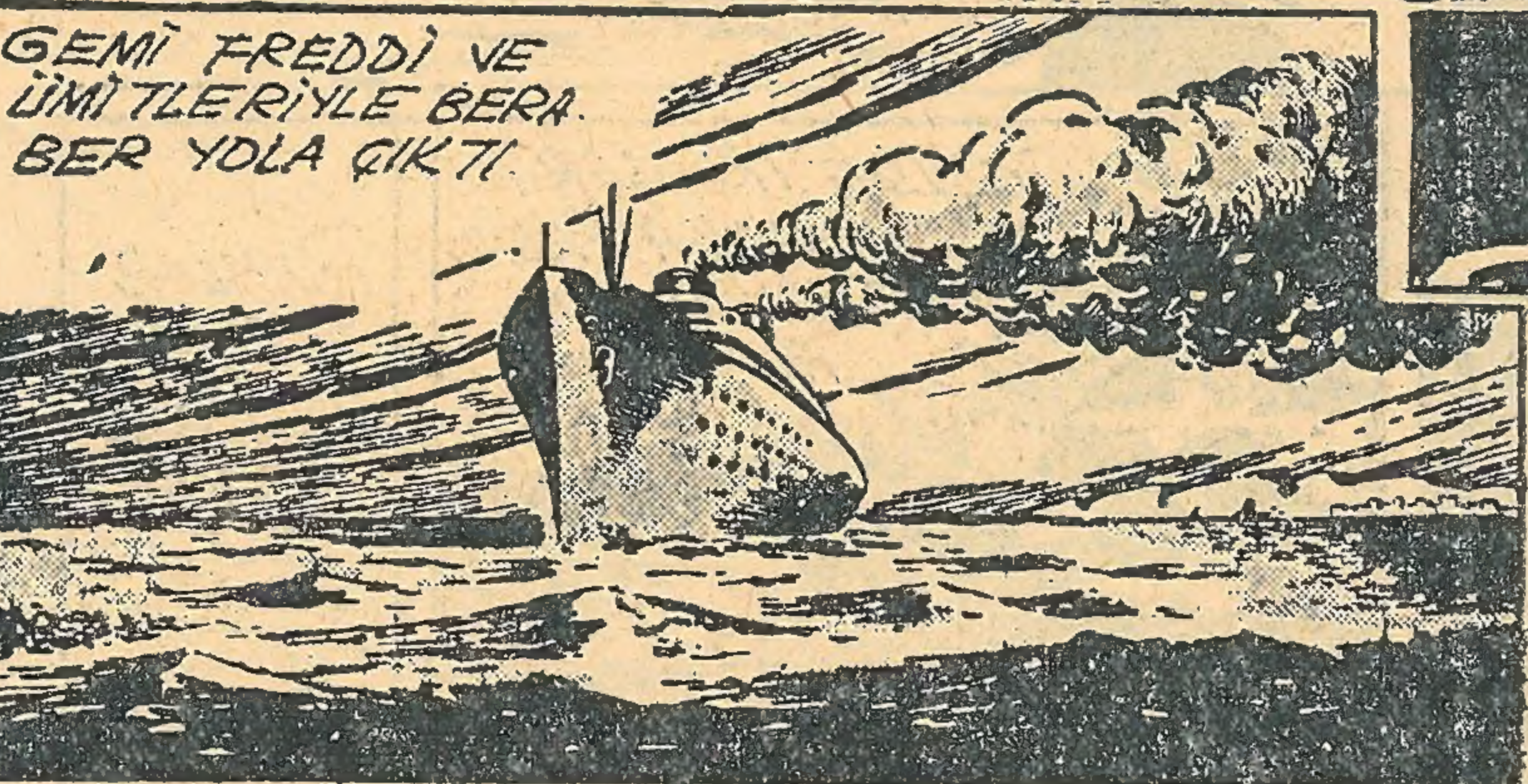
(Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

YARIŞ GAYET ENTE-RESAN.. AMERİKA KİT'ASI BİR BAŞTAN BİR BAŞA KATEDİLE-CEK. SANFRANSİSKO-DAN ATEŞ ADALA-RINA KADAR YA-RIŞACAKSINIZ

FREDDİ YARIŞA KATILMAYA KARAR VERDİ. VE BİRGÜN YARIŞ OTOMOBİLİNİN YÜKLENMESİNE NEZAR ET ETTİ.

BİR GECE GÜVERTEDE SİNSİ SİNSİ BİR GÖLGE DOLAŞMAĞA BAŞLADI.

GÖLGE BİLHASSA FREDDİNİN YARIŞ OTOMOBİLİYLE PEK MEŞGUL OLDU.

(13. sayfadan devam)

MÖSYÖ LANTİK.. SENİ
SUÇ ÜSTÜNDE YAKALADIM.
BU HAVADA, GECEYARISI
NEREYE?.. ALLAH BİLİR,
YENGENİN DE HABERİ YOK

KORSANLAR KRALI

No: 2

VALLAA VALİ BEY KRAL BENİM
BABANIN OĞLU DEĞİL.. BEŞ PA-
RA MENFAATIM DE YOK.. AMA
ROSKOFU KORURUM.

SANA GELİYORDUM.. ROSKOF TEHLİKEDE.. İNGİ-
LİZLER HÜCUM EDECEKİMİS.. KRALIN EMRİ, HEVEN
ORAYA KUWET GÖNDERMEM LAZIM.. FAKAT
ELDE HİÇ GEMİMİZ YOK.. SEN GİDE-
CEKSİN..

ASIL DİKKAT EDECEĞİN NOKTA BAŞKA..
FRANSIZLARDAN DA BAZI HAINLER İNGİ-
LİZLERE YARDIMA SÖZ VERMİŞLER.
ARKADAN YURULMA

HAKİKATEN BU SIRADA ROS-
KOF YAKINLARINDA GARİP BİR
ARABA.....

İÇİNDE İKİ GARİP
YOLCUSUYLA FRENEZ
BURNUNDA YOL
ALİYORDU.

BUNLAR
YERLİLERİ
FRANSIZ-
LAR ALEY-
HİNE KİŞ-
KIRTAN
İNGİLİZ
TARAFTA-
RIYDILAR.

BU ESRENGİZ YOLCULARI DÖRT KİŞİ
BEKLİYORDU. BUNLARIN HEPSİNİN ADI
"PEN" İLE BAŞLIYORDU. PENGÜEN, PENDU,
PENRU VE PENGLOV.
AÇIP AÇIP KAPIDAN
ARABAYI GÖZLÜYDÜRLERDİ.

PENGLOV
HEPSİNİN
BAŞIYDI.

HEPİNİZ, ADAMI
LARINIZI TOP-
LAYIP EN UFAK
İŞARETİNİ BEK-
LİYECESİNİZ
ANLADINIZ MI?

191

ARKASI VAR

Onunla beraber yürümüş. Sonra görmemişler. Hüsnü, işsiz, güçsüz takımından biri. Sen de tanırsın. Kışın soba kurar, yazın badeña yapar. Elinden ufak işler gelir. Sözde hatır için yapar ama cebine konan bu hizmet paralarıyla geçinir. Onlara da fazla girip çıkıyor.

Eli boş dönüp işi annesine anlattım. Haydi gittik Hüsnünün evine. Kız orada, fakat annesine çıkmıyor. Kadın zorla eve girdi. Hüsnünün annesi de telaşa.

Nihayet hayta oğlan bağırmağa başlamaz mı?..

— Biz birbirimizi seviyoruz, size ne oluyor?

Kadın kızını zorla evine götürdü ama iş işten geçmiş. Atı alan Üsküdarı geçmiş. O yeisle bana koştı:

— A Cemil bey, evlâdım. Ben sana demedim mi? Bu çocuk kendisine sahip değil. Sen bana tahsilden, yaş küçüklüğünden dem verdun. İşte elin iti ne yaptıysa yaptı, kızı kandırdı. Melek gibi evlâdım ziyan oldu gitti. İlâhi bir şeycik demem. Sebep olan sebepsiz kalsın.

Cemil tepesine taze bir yumruk yemiş gibi olduğu yerde daha yassıldı ve birden gırtlığına kadar yeise battı:

— İşte böyle oldu. Hâlâ beraber oturuyorlarmış. İt herif kızı tütün atölyesinde çalıştırıyor, galiba da ara sıra dövüyormuş. Avunurum diye bir kız aldım. O da sinirli, sıhatsız bir mahlûk. Başına büsbütün dert sardırıldı. Ah İncila ah.

Ayağa kalktım ve kendimi tutamadım:

— Allah senin cızırtını versin, budala.

PLÂN BOŞA ÇIKTI

(3. sayfadan devam)

mağa ve konuşmağa başladı. Fakat o ne? Oraya toplananların adından ve nevinden epey memnun kalmış bulunan Cyprien az daha saçını başını yolacaktı. Prosper'in hayat emareleri göstermeğe başladığını farkedince oradakilerin hepsi sırtlarını çevirip uzaklaşmışlardı.

Prosper tamamen aklını başına toplayıp da etrafını bomboş görünce hayret içinde kaldı. Başını ellerinin arasına almış, sırsıklam bir halde suları seyreden arkadaşına sordu:

— Ne oldu ortak, bunlar neden kırdılar?

Cyprien Lablette, ümitsiz bir sesle:

— Ne olacak, dedi, yine her zamanki gibi bir tek noktayı ihmal ettik ve o nokta başımızı yedi... O kalabalık buraya seni öldü zannedip toplanmıştı. Maksatları adresini öğrenmek ve senden bogalacak daireyi kiralamaktı. Konuşmaya başlayınca ölmemiş olduğunu anlayıp cızlamı çektiler.

BİR ROMAN

Her hafta üç ampulünleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: U. İ. YAYINEVİ

Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllık 50 sayı 12 lira

6 aylık 25 sayı 6 lira

Sahibi: TAHİR DEMİRAY

Yazışmaları için idare eden:

CELAL DEMİRAY

Baskı yeri: TÜRKİYE BASİMEVİ

ASK İHTİRASTIR

BU SIRADA SEMİDE LARRİ FRANKİN EMİR ERİNE SORDU.

YÜZBAŞI NEREDE MÖRFİ.. GÖZÜKME Dİ BUGÜN..

İKİ SAAT KADAR EWEL KARAYA ÇIKARDIM TEĞ-MENİM. NEREYE GİDE-CEĞİNİ SÖYLEMEDİ

GİTTİĞİ YER BENCE BELLİ.. MİL-DREDE "ALLAHA İSMARLADIK" A GİTTİ. YİNE FAZLA KAÇIRMIŞ KI DÖNEMEDİ. BİRŞEYDEĞİL BİNBAŞIYLA ARALARI AÇILACAK

POVEL BU İŞİ NASIL YAPTI.. YARINKİ HAREKATIMIZIN BÜTÜN YÜKÜ ONUN SIRTINDA.. GİT ONU BUL LARRİ..

YÜZBAŞI FRANK POVEL İÇİN BİR RİCADA BULUNAGAKTİM. GAYET MÜHİM, HAYATT BİR İŞİ VARDI. KARA-YA ÇIKTI. SİZDEN İZİN ALMAĞA DA ÇEKİNDİ. HENÜZ DÖNMEDİ.. BAŞINA BİR KAZA GELMİŞ OLMASINDAN KORKUYORUM.

LARRİ KARAYA ÇIK-MAK İÇİN BİNBA-ŞIDAN İZİN ALMAĞA

BİNBAŞIM.. SİZDEN BİR ÇIKTI. RİCADA BULUNMAĞA GEL-DİM.

SÖYLE DELİ-KANLI.. ELİNDE OLAN BİR ŞEY İSE ESİRGEMEM

YÜZBAŞININ BİR SEREF-SİZLİK YAPMIŞ OLACAĞINI AKLIM ALMIYOR. GİT ONU BUL GETİR.

YARIN SABAH BEŞ-TEN EWEL BULUR GE-TİRİRİM KOMUTANIM.

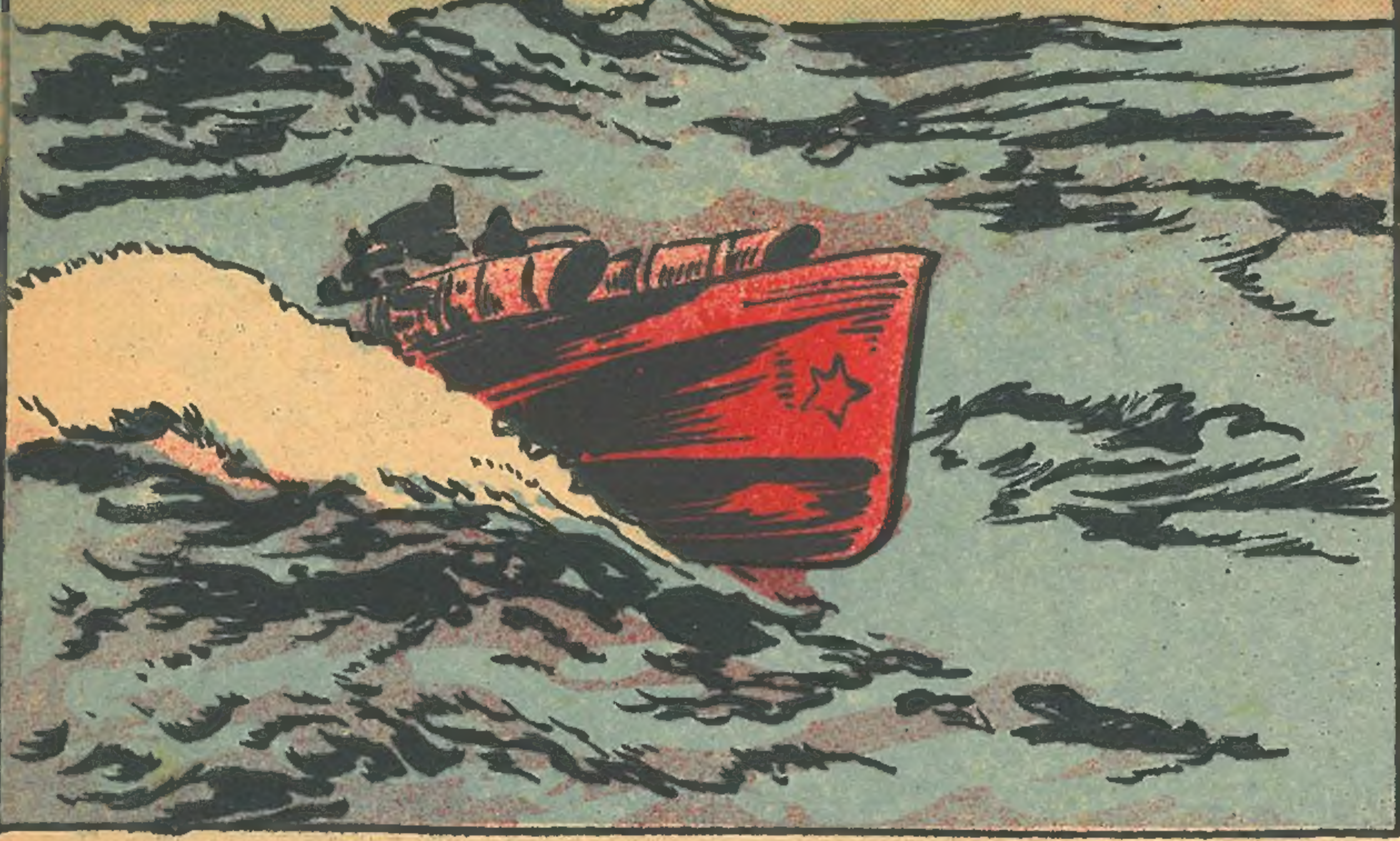
FRANK BUNU YAPMAMALIYDI.. İYİ OĞLANDIR.. AMA VAZİFESİNİ İHMALİ HİÇ İYİ KARŞILAMIYORUM. HARPTEN BUNUN CEZASI ÖLÜMDÜR. BİNBAŞIM ONU BULALIM. SONRA NE YAPARSANIZ YAPIN..

19/1

LARRI BİR MOTÖRLÜ RANGUNA YOLLANDI.
FRANK'IN KOH-L-NÖR BARINDA MILDREDİN
YANINDA

13/2

BARA GİRDİ. MILDREDİN ŞARKI
SÖYLEME SİRAŞI OLDUĞU HALDE
MEYDANDA YOKTU. HER YERİ ARI
DI.

AKLIMA GELEN BAŞIMA GELİYOR
GALİBA.. HELE BİR SORUŞTU.
RAYIM.

BANA BAK DELİKANLI
İRİ YAKIŞIKLI BİR DENİZ
SUBAYININ MILDREDLE
RANDEVUSU VARDI. GÖR-
DÜN MÜ?

HAYIR TEGMENİM,
GÖRMEDİM. ZATEN
MILDRED BU AK.
ŞAM GÖRÜNMEDİ

GARİP.. FRANK'IN
BAŞKA BİR YERE GİTMİŞ
OLMASINA İMKAN VERİLEMEZ.
HERİFİN VAZİYETİNDEN ŞÜPHELEN-
DİM. SORĞU SUALLE BİR ŞEY ELDE
EDEMEM. BU İŞİ KENDİMİ HALLİTMELİ
YIM

LARRI LAVABOYA GİDER GİBİ
YAPTI. ARAŞTIRMAĞA BAŞLADI. BİR
KAPİYİ İTTİ.

KİMSE YOK. HERHALDE
BURADAN GİTMİŞ OLA.
ÇAKLAR

191/2

UNMADIĞI BİR SİRADA
YANIBASINDA BİR SES
HOMURDANDI

KIPIRDANMA.. BİR HAREKET
DAHA YAPARSA ATEŞ EDERİM.
YÜRÜ

AH.. SENDEN ŞÜP.
HELENMELİYDİM
ZATEN..

LARRI MALEZYALININ GAFLE-
TİNDEN İSTİFADE ETTİ. YUM-
RUGU YAPIŞTIRDI.

SERSEM.. HE-
MEN YAKALADIĞINI
MI SANDIN?

